

Andris Zeibots
andristeatra@inbox.lv

TUNELIS NR 6

ŠAUSMU KOMĒDIJA

Darbības vieta: elles ledainais stāvs

Darbojas:

elles augšējo rieru būtnes –

Mēness
Saturns

sargeņģelis –
Kurpnieks
parastās dvēseles –
Priekšsēdis
Šiza

sākumā parastās dvēseles, pēc tam zombiji –

Dūšīgais
Pampers
Profmens
Metrs

vienkārši viltvārdis –

Mesija – garāmgājējs

! Cilvēkus ar nestipriem nerviem autors ļoti lūdz šo tekstu
nelasīt un neklausīties jūsu pašu labā...

Lūgums ir ņemams pilnīgi nopietni. Kaut arī esat jau izlēmis,
lūdzu, pārdomājiet vēlreiz!

1. cēliens

Tumsa. Sāk dārdēt vilciena riteņu troksnis. Telpu pāršķel starmeša
gaisma. Vilciens aiziet garām, riteņu troksnis noklust.
Telpa iegaismojas pelēcīgi blāvos un zaļos toņos.
Sazin no kā sakrata kūts klajā laukā zem smagiem debesu
griestiem. Uzrodas un izzūd apkārtņē neesošu objektu ēnas: it
kā koki, nami, tilti, dzīvnieki, rūnu zīmes, skaitļi, tekstu
fragmenti utt.

Kūts dibensienā, pa visu tās plakni, iegrebts spilgti sarkans cilnis:
cilvēks, kas narcisiski mīlējas ar kristāla spoguļi zivs formā.
Telpā katrs pa savam darbojas Priekšsēdis, Profmens, Kurpnieks,
Dūšīgais, Pampers un Šiza. Kādam dzimumam katrs pieder –
nav nosakāms...

Debesīs pa cauro jumtu redzamas lielas zvaigznes, bez tam Mēness
un Saturns, arī tipiski bezdzimuma pārstāvji.
Visi dzied. Vienīgi Metrs nedzied, viņš klana galvu.

1.

Kurpnieks. Es esmu kurpnieks, es iededzu naglas, un kāpēc man
drusku neiedegt!?

Dūšīgais. Es esmu dūšīgais, es krāju taukus, un kāpēc man drusku
neiekrāt!?

Profmens. Es esmu Profmens, es pieprotu praksi, un kāpēc man
drusku nepieprast!?

Pampers. Es esmu pampers, es uzsūcu čuras, *why couldn't
absorb I a little piss?*

Šiza. Es esmu Šiza, es ienīstu visus, un kāpēc man drusku
neienīst?

Priekšsēdis. Es esmu priekšsēdis konferencē, un kāpēc man
priekšā nepasēdēt!?

Mēness. Es esmu mēness, es spīdu kā olas, un kāpēc man drusku
nepaspīdēt!?

Saturns. Es esmu Saturns, es ēdu bērnus, un kāpēc man drusku
neuzēst!?

Visi korī. Mēs rīkojam zinātņu konferenci, un tiešām – kāpēc
mums nesarīkot!?

Mesija (garāmejot). Es esmu Mesija, es nāku pestīt, un kāpēc man drusku neatpestīt!?

(No gaisa nogāžās ledus gabals un sašķīst. Sniegs uzvirmo kā pēc bumbas sprādziena.)

Mesija. Ai-jai-ai... Tāds blīkšķis!... un pēc tam kāds vēl brīnās, ka iestājies Ledus laikmets!... Ir jau drusku vēsāks... Bet tas nekas, gan jau būs labi – smaidi nākotnei! (Prom.)

Mēness. Smaidi man visos krāteros!

Šiza. Auksts. Nolādēti salst!

Profmens. Jā. Protams, salst.

Pampers. Protams...

Dūšigais. Es šorīt pamodos un uzreiz pamanīju, ka vairs nav žagaru.

Profmens. Jā?! Un tad?

Dūšigais. Tad es sapratu, ka būs vēl aukstāks nekā vakar...

Profmens. Bez šaubām!

Šiza. Ja kāds nolādēts žagaru lasītājs būtu sanesis žagarus, tad varētu kurināt!

Profmens. Te NEVIENS nav nolādēts žagaru lasītājs. Bet varbūt ir kāds, kas bez manis būtu spējīgs atrast zem sniega kurināmo? (Nogaida.) Pareizā atbilde: TĀDU NAV.

Šiza. Tad ej pats un meklē.

Profmens. Varētu arī neatbildēt. Tomēr paskaidrošu tiem, kam interesē. Tas nevar notikt, pirms nav veikts rūpīgs izpētes, analīzes un datu apkopošanas darbs.

Priekšsēdis. Ikvienu problēmu ir jārisina stingri noteiktā kārtībā: informācijas savākšana, kam seko sistematizācija, pēc tam zinātniski pamatotas teorijas izveidošana, tālāk – metodoloģijas izstrādāšana un atbilstoši šai metodoloģijai – problēmas risināšana. Tas ir vispārējs likums un attiecas tiklab uz globāli sabiedriskām, kā arī uz ierobežotākām – tīri praktiskām problēmām.

Šiza. Uzrakstiet savas formulas paši sev uz saviem piramidoniem un ieklepojiet viens otram rīklē!

Profmens. Ko!? Kas!? Kas jūs šeit tāds esat? Nu? Nu, kas jūs tāds esat!? Jūs kaut ko protat? Jūs kaut kādā veidā esat noderīgs sabiedrībai? Kam jūs vispār īsti vajadzīgs?

Dūšigais. Viņam ir intuīcija! Viņš pareģo... Piedodiet, ka iejaucos...

Priekšsēdis. Apsveicami, apsveicami... Citos apstākļos es labprāt un ar interesi uzklāstu arī šādas idejas... Tomēr, šodien izklaidēšanos nāksies nedaudz atlikt. Vēl vairāk – baidos tās nāksies atlikt, kamēr spēsim ar sabiedrības spēkiem apmierināt savas salstošās miesas vajadzības. Pareģojumi, intuīcija, parapsiholoģija – tas viss ir labi. Bet var pagaidīt. Atgādinu: mēs esam pulcējušies, lai risinātu daudz plašākas

un daudz svarīgākas mūsu sabiedrības problēmas. (Uzkāpj uz kastes kūtiņas vidū.) Cienījamie imaginālie kolēģi, arī jūs šeit daži nejaušie debesu ķermeņi un, protams, bezgalīgi cienījamais, vēlreiz, cienījamais Metr! Sveicu jūs Civilizētās Pasaules vispārējā konferencē, kuru man ir tas gods atklāt.

(Aplausi un Dūšīgā atraugas.)

(Metrs neaplaudē. Visi citi vērojot Metru arī pamazām pārtrauc izrādīt sajūsmu.)

Priekšsēdis (paliecies uz priekšu). Cienījamais Metr?

(Brīdi klusums. Metrs nekādi nereaģē.)

Priekšsēdis. Mūsu konferencē, kuru – ar mūsu dārgā Metra atļauju – man bija tas gods atklāt, ir jāizskata globāls mūsu civilizācijas jautājums, kas svarīgs ikvienam no mums un kas tiešā un pārnestā nozīmē attiecas uz ikvienu *homo survival* jeb plašākā nozīmē: izdzīvojušo cilvēku... vai konkrētajā gadījumā astrālo ķermeņi...

Mēness (Saturnam). Klaus's, tu Lielā biete, tu kaut ko saprati?

Saturns. Nafig man vajag.

Mēness. A ta' ko viņš tur muld?

Saturns. Muld, *padla* tāds, lai tik muld, drīz aizmuldēsies!

Mēness. Iedosim sejā?

Saturns. Naturāli. Būtu forši – ar kājām.

(Nosplaujās. Lido milzu ledus gabals. Ietricas zemē netālu no kūtiņas. Kā pēc sprādziena džinkstot lido ledus drumsļas. Visi apklust, ieklausās.)

Pamperss. Šoreiz krita diezgan tuvu...

Profmens. Nekas, nekas, jo tuvāk, jo mazākas šances, ka trāpīs mums nākošreiz! Sasedzies ar lupatām, nedrebi. No drebēšanas nevienam smadzenes nepalielinas!

Priekšsēdētājs. Kur mēs palikām?

Šiza. Joprojām turpat. Pie pakaļas.

Profmens. Dažiem no mums ir sveša pati vienkāršākā procesu dianamikas analīze, tāpēc tikko dzirdēto piezīmi iesaku ignorēt.

Šiza. Ignorēt – tas ir pareizi! Iekāpt līdz kaklam maisā ar sēnēm – atkal pareizi! Slaucīt muti un vemt – super pareizi! Saslēdzieties sistēmā ar saviem dzirdes aparātiem! Nekad neklausieties, kad tualetē jums pie auss kāds saka: sūdi būs, jūs – slimie! (Norāda uz cilni kūtiņas sienā.) Neviena piešņaukta galva kādreiz neklausījās brīdinājumu par Ledus laikmeta iestāšanos! Visi tikai rija!... pa to laiku, kamēr nekopojās ar spilvenu vai nesiekalojās savā impotencē...

Profmens. Kas te notiek!? Vispirms jau par terminoloģiju! Pievēršu uzmanību: šeit kolēģis neprecīzi izteicās, jo novecojušo apzīmējumu "Ledus Laikmets", cienītie, mēs pēc iepriekšējas vienošanās,

sen jau esam atmetuši, kā bezjēdzīgu un tagad saucam to pavisam citādi – par Civilizētās Pasaules galu! Tas, pirmkārt!

Šiza. Ēd zivi, bet aizšņorē aklo zarnu, tu civilizētais!

Profmens. Otrkārt, šis, tā saucamais, mākslas darbs, kurš it kā simboliski esot pareģojis ledus... khm!... Civilizētās Pasaules galu – patiesībā ir debils, pervers un monstrāls veidojums, kam ar mākslu nav nekāda sakara! Tas ir bezjēdzīgs skrāpējums, nesakarīgi aplaistīts ar krāsu! Katrs zvēru dārza mērkaķis to būtu izdarījis labāk!

Priekšsēdis. Par to pašlaik nav runa! Neapspriedīsim, šo dīvaino sienas dekoru! Ja vēlaties, varam tā jēgu iztīrīt nākošajā sanāksmē. Es tomēr atgadinu, ka mūsu konferencei ir pavisam cits mērķis!

Profmens. Labi, par to tiešām nav vērts runāt! Vienīgi var piebilst, ka vēsturiskā patiesība šeit tiek absolūti ignorēta! Varbūt kāds ir aizmirsis, ka pirmais – vēl pirms visiem – patreizējo Civilizētās Pasaules galu sen jau izsenis bija pareģojis pagājušo gadsimtu gaišreģu klasiķis Nostradamuss. Nevajadzētu aizmirst vēsturi, pat tad, ja esat mazliet mentāli nestabils savā psihē...

Šiza (it kā pie sevis) Ko darīt bibliotēkām, kad lapas aizlipušas!? Tad saldi saka viņš uz savu rumpi: Ieēd sūdu! (Nospiež pleijera taustiņu, sāk skanēt skaļa dziesma, kam vārdi saslīmuši ar 40 grādu temperatūru).

Mēness. Kā garšo bērni, Lielā biete?

Saturns. *Super*, tu celulīta ģīmi! Tikai auksti, uzsildīti būtu bijuši labāki...

Mēness. Tad tik mizo pilnu purnu tā, ka ausis kustās!

Saturns. Nē, laikam! Mizošu bez pakaļkājām...

Priekšsēdis. Es palūgšu! Es palūgšu! Izslēdziet troksni!

Šiza. Es nevienam neko nedaru... Lieciet arī mani mierā!

Priekšsēdis. Es tomēr palūgšu!

Šiza. Es arī varu paslēpties plastmasas ceriņu krūmā un palūgt!

Profmens. Jūs nevienu nevarat palūgt, sīkā, nožēlojamā radība!

Šiza. Es varu palūgt! Esmu pietiekami cilvēkam līdzīgs, ja raugās caur rentgena aparāta sprauslām! Bet tev acis kā marsiešu beisbolistam. Kad es noliecu ausis uz priekšu, tad tas nozīmē: es jūs ienīstu, idioti!

Priekšsēdis. Te neviens nav idiots!

Profmens. Piedodiet, priekšsēdi! Es tomēr gribu šim smedelim pajautāt: interesanti, ar kādām tiesībām jūs mani taisāties palūgt!?

Priekšsēdis. Izslēdziet taču šo ārprāta troksni!

Šiza (parāda vidējo pirkstu). Sasapņojies!

Profmens. Es jums tūlīt rādīšu, ka indēt civilizācijas veselīgo garīgumu vai, pareizāk, mentālo psihiskumu... mentālo!

Šiza. Parādi.

(Abi sāk neveikli grūstīties, saķeras, gāžas un vārtās.)

Pamperss. Lūdzu, netērējiet tik daudz spēka kliegzot, rukšķot un vaidot! Resursi ir ļoti ierobežoti... Pat vairāk nekā ierobežoti! Nekādu resursu vairs nav! Jūsu pašu labā: netērējiet velti sabiedrības enerģiju! Kāds ārprāts, mani taču neviens nedzird!

Kurpnieks. Šeit visi runā tikai katrs ar sevi. Bet neuztraucies – 1550. gada pavasarī bija vēl ļaunāk – vesela pilsēta vienā rāvienā kļuva kurla... Kad izcēlās ugunsgrēks, neviens nedzirdēja tornī zvanām. Dabiski, pilsēta nodega.

Pamperss. Un jūs pats, cienītais, ar ko jūs runājat?

Kurpnieks. Es ar sevi sarunājos klusībā.

Pamperss. Kā tas ir?... Ko jūs darāt?...

Kurpnieks. Es iededzu naglas.

Priekšsēdis. Vai es drīkstu cerēt, ka cienījamie kolēģi uz brīdi apklusīs, pārstās vērtīties kā cūkas un ļaus man mierīgi izziņot šīsdienu konferences tēmu?

Pamperss. Es gribētu zināt, ar ko mēs šeit īsti nodarbojamies!?

Profmens. Vēršu konferences uzmanību uz tādu faktu, ka man tika atsistas aknas. Lūdzu, to fiksēt!

Priekšsēdis. Es teicu, ka mūsu civilizācijas konferencē šodien ir tikai viens, taču globāls jautājums...

Dūšīgais. Vai es varu... (Apklust.)

Kurpnieks. Tu vari.

Dūšīgais. Vai es tiešām varu?...

Priekšsēdis. Nu! Nu, nu! (Brīdi klusums, kamēr Dūšīgais sasparojas.)

Dūšīgais. Vai tiešām, tiešām un tik tiešām ES VARU?...

Kurpnieks. Reiz tā jautāja kāds cildens romiešu vīrs, kuram bija jāiet karā – tas notika, šķiet, 703.gadā. Viņa sieva tam atbildēja: kamēr tu esi *spējīgs*, tikmēr tu vari... (Uzsit pa naglu.)

Dūšīgais. Vai es *esmu spējīgs* pajautāt konferencei?

Priekšsēdis. Mēs gaidām jau tieši pusminūti un sešas sekundes... Ko tieši, Dūšīgais? Uz ko tu esi spējīgs?

Dūšīgais. Tikai viens jautājums... Vai izņēmuma kārtā es nevarētu apēst savu zābaku starp reglamentā noteiktajām ēdienreizēm?... Tas man ir ļoti nopietni...

Profmens. Ko jūs vēl tur ņerkstat, kas jums ir tik nopietni?

Dūšīgais. Es par zābaku... ēst...

Profmens. Jūs esat jucis?

Dūšīgais. Nē. Badā. Bet nedaudz. Nepavisam ne vienmēr...

Priekšsēdis. Visi mēs esam vienādā stāvoklī. Protams, negulējuši, protams, nosaluši, protams, badā...

Pamperss. Daži ļoti vieglprātīgi tērē resursus!

Šiza. To jāsaprot daudz žēlīgākā balsī un kājas jātur X-pozā. Simboliski tas nozīmē: ka pasaulē ir tādas rases, kas ķēzī biksēs, toties citas rases to *šai*zi kolekcijā.

Pampers. Tas par mani? Par maniem pienākumiem higiēniskās aprūpes jomā?

Šiza. Par ko tad vēl.

Pamperss. Vai tiešām man būs jāuzklausā pārmetumi par to, ka es daru sabiedrībai derīgu darbu? Es paužu kategorisku sašutumu! Tādā gadījumā man te vispār nekas nav jāklausās. Iešu prom.

Profmens. Paliec.

Pampers. Es tikai gribēju teikt... Tad taču simtreiz labāk būtu bijis kaut vai iet un... meklēt žaģarus... bez sistēmas... es atvainojos!... Jūtos ārkārtīgi aizskarts!...

Profmens. Ņem un turi sevi rokās!

Pamperss. Labi.

Priekšsēdis. Lūdzu, nenovirzīsimies sānis! Tie visi sīki sadzīviski nieki! Mūsu ķermenis piedzīvo zināmas neērtības. Jā. Piekrītu. Bet tas nepavisam nav būtiskais jautājums!

Dūšīgais. Man ir.

Šiza. Ļauj viņiem turēt sevi aiz kājām ar galvu uz leju. Jo pēc relativitātes teorijas ir vienalga: vai kārnīdamies tu spied uz leju, vai pods tevi spiež uz augšu! Atradis žaģaru šis ķermenis katru reizi inkarnējas – kā begemots vēlu rudenī.

Profmens. Varbūt jūs tos žaģarus nesīsiet, jūs sasodītais huligān, nekrietnais aknu atsitēj?

Šiza. Nē, es labāk iesmaržošos ar vilka sekrētu!

Priekšsēdis. Vai tomēr mums nebūtu iespējams turpināt konferenci? Man ir jāpaziņo šīsdiēnas globālais, ārkārtīgi svarīgais un visus interesējošais jautājums...

Metrs. Mē-ē-ē-e! M-ē-ē-e!

Priekšsēdis. Uzmanību, konference! Cienījamais Metrs vēlas izteikties.

(Metrs noliedzoši pagroza galvu pa labi, pa kreisi.)

Priekšsēdis. Tātad – faktiski – mūsu Metrs izteikties nevēlas. Tomēr viņš kategoriski protestē pret šeit notiekošajām nekārtībām un traucējošiem izsaučieniem no vietas!... Vai ne??

(Metrs noliedzoši pagroza galvu pa labi, pa kreisi.)

Priekšsēdis. Ē-ēē... Mūsu Metrs varbūt vēlas uzdziedāt dziesmiņu? Es taču sapratu jūs, vai ne?

(Metrs noliedzoši pagroza galvu pa labi, pa kreisi.)

Priekšsēdis. Varbūt... varbūt... Kur ir Pampers!? Ātrāk šurp!

Pampers. Visu laiku jums blakus... vai cienījamajam Metram vajadzīgi mani pakalpojumi?

Priekšsēdis. *Wouldn't our honourable Maitre like to pee a little?*

Mēness. Ko viņš tur saka?

Saturns. Prasa vecajam *šaižei*, vai tas negrib mīzt!

Mēness. Ko tad viņš prasa, ka nevar saprast?

Saturns. Par mīšanu viņi vienmēr runā svešvalodās.

Priekšsēdis (atkārto jautājumu cieši Metram pie auss).

(Metrs noliedzoši pagroza galvu pa labi, pa kreisi)

Priekšsēdis. Man bija jāsaprot, ka Metrs... Paklau, vai kāds nezina, ko vēlas Metrs?

(Metrs noliedzoši pagroza galvu pa labi, pa kreisi)

Priekšsēdis. Ē... vai tiešām arī pats cienījamais nezina?

(Metrs noliedzoši pagroza galvu pa labi, pa kreisi)

Priekšsēdis. Paldies. Metrs neko nezina un nevēlas. Tādā kārtā mēs esam nonākuši pie galvenā konferences jautājuma...

Profmens. Kas tas! Mani sit! Man ATKAL iespēra ar kāju!

Šiza. Neviens tev nav spēris. Ja tu sapnī redzi, ka esi baltais taurenis, kas inficē kāpostus, tad – tā tas tiešām arī ir! Nekad nestāvi uz kalna, kad sper sev pa jostu.

Profmens. Es pats sev nekad nesperu. Dažreiz pakasos – jā, to es atzīstu! Bet nesperu, nesperu un nesperu pats sev! Jūs man iespērāt! Atkal pa aknām! Tagad man būs zilums. Jūs netīrais džungļu lops!

Šiza. Varbūt saākēsimies ar apakšžokļiem un stiepsimies kā mikrobi uz vatēta deķa? Pasaule jau pumpē savus piepūšamos mikroskopus tevi pētīt!

Profmens. Man vajadzēs jums norādīt sen zināmu patiesību: tādā ceļā neko pierādīt nevar, bez tam – tur ārā nekā nav! Mēs esam vientuļi virs zemes! Un... Bet... Bet tas nav iemesls šīm paaudžu nesaskaņām... Starp citu, mēs – vecākie – te esam vairākumā!

Pampers. Izbeidziet, lūdzu! Nu jau pietiek!...

Šiza (Profmenam). Pagriez, lūdzu, vēlreiz savas aknas...

Pampers. Cilvēki! Civilizācija! Kad tas reiz beigsies? Vai tiešām konferences Priekšsēdis nespēj tikt galā ar saviem tiešajiem pienākumiem, proti, saglabāt elementāru kārtību?

Profmens. Man jau asinis kāpj galvā...

Dūšīgais. Jūs neskatieties uz mani – es sevi pie vecajiem nepieskaitu... un jūsu dēļ konfliktā neiesaistīšos...

Profmens. Par jums, nicināmais atkritēj, neviens nerunā. Es runāju par pašu Metru! Viņš nepieļaus mani aiztikt manas aknas un apakšžokli...

Metrs. Mē-ē-ē-e!... aknas nē-ē-ē-ē...

Profmens. Paldies, Metr!

(Metrs noliedzoši pagroza galvu pa labi, pa kreisi.)

Priekšsēdis. Es pieļauju, ka mūsu starpā vairs nav pilnīgas vienotības!

Dūšīgais. Es nomiršu, ja tūlīt pat neieēdīšu zābaku!... Man žņaudz mā-āgu!

Priekšsēdis. Ēdiet, bet ātri.

Dūšīgais. Es jau apēdu. Es tikai gribēju saņemt oficiālu atļauju, jo mani moka sirdsapziņa.

Priekšsēdis. Kas tad jūs tikko žņaudza?

Dūšīgais. Māgu no apēstā zābaka. Bez tam arī sirdsapziņa mani ļoti žņaudz... Varbūt vēl stiprāk... nekā māga.

Pampers. Hmm. To es ļoti labi saprotu... Tā mēdz notikt... arī ar mani... tomēr – varbūt ātrāk sāksim... kamēr man aukstuma dēļ nav atsalušas... arī kājas.

Priekšsēdis. Es labprāt būtu sācis mūsu konferenci jau sen, ja vien kāds manī klausītos! Piedodiet, ja mans tonis būs pārāk skarbs, tomēr es uzskatu, ka jūs esat vienkārši vieglprātīgi...

Profmens. Runājiet, Priekšsēdi. Mēs uzklausīsim.

Šiza. *Fuck* jūs visus! Poliklīnika pieņem tos, kam stārķa ģimju kaite, ar ko saslimuši sēžot kāpostos!

Profmens. Es protestēju! Es zinu, ko šis vārds patiesībā nozīmē!

Mēness. Kurš vārds? Es, laikam, palaidu garām.

Saturns. *Pofig!* It kā tev nebūtu vienalga! Nāc, uzēd kādu bērnu!

Profmens. Jā, es protestēju! Ar visu prātu, ar visu apakšžokli un aknām. Un es protestēju pilnīgi oficiāli!

Šiza. Tevi *fuck* pirmo!

Priekšsēdis. Cienījamā konference! Uzmanību oficiālam paziņojumam! Es uzskatu, ka šobrīd tiek pārkāptas pieļaujamās ētikas barjeras! Varbūt tās tika pārkāptas arī iepriekš, tomēr es vēl cerēju uz jūsu veselo saprātu... Tagad, atvainojiet, vairs nē. Tādā sakarā, turpināt konferences darbu uzskatu par neiespējamu, pirms neesmu konsultējies ar mūsu cienījamo, vēlreiz cienījamo Metru! Tiek izziņots pārtraukums.

Dūšīgais. Cik vēl līdz pusdienām?

Priekšsēdis. To visu jūs noskaidrosiet kuluāros.

Dūšīgais. Pateicos par informāciju!

Priekšsēdis. Lūdzu! Pārtraukums!

(Viņš dodas pie Metra, kaut ko aizrautīgi pierāda. Metrs noliedzīgi groza galvu pa labi, pa kreisi.)

Profmens. Varēšu vismaz žāgarus atnest. (Pampersam.) Nesalst?

Pampers. Salst! Vai palīdzēt salasīt?

Profmens. Nebūtu slikti.

Pampers. Nolādētais Ledus laikmets...

Profmens. Ja saspiežas cieši kopā, tad var sasilt.

(Abi aiziet apskāvušies)

Dūšigais (Šizam). Atklāti sakot, man patīk jūsu... tas... mākslas darbs... kā to saukt? Cilnis? Grebums? Sienas skulptūra?

Šiza. Nezinu. Man vienalga. Es to ieskrāpēju ar sasista spoguļa lauskām.

Dūšigais. Un ko tas nozīmē?

Šiza. Neko. Kāds idiots kopojas ar zivi... un pats priecājās skatoties uz sevi... Visi, kas aizgājuši ciemos pie sevis, kad neviena nav mājās, tā dara.

Dūšigais. Sakiet, vai jūs gadījumā neesat sieviešu dzimtes seksuālā persona?

Šiza. Esmu.

Dūšigais. Tas ir labi. Es arī... nosacīti... hmm... **VĒLĒTOS BŪT** sieviete. Nesakiet to nevienam... Tikai parunāsimies par mūsu sieviešu lietām... Vai jūs gribētu kļūt līgava? Īsta līgava mirdzoši baltā tērpā, ar starojošām liliņām rokās?

Šiza. Ko tu teici?

Dūšigais. Kaut kas ienāca prātā un pateicu...

Šiza. Tas bija labi teikts.

Dūšigais. Nekad nezinu, labi, vai nav...

Šiza. Diezgan stulbi... Bet es tomēr saku: tas ir labi.

Dūšigais. Dažreiz... varbūt... bet vai tu mani mīli?

Šiza. Naturāli! Jā! Lai gan nezinu... Es parasti visus ienīstu...

Dūšigais. Runājot ar jums man pat zābaku vairs negribas. Tas ir – nosacīti negribas. Vispārības nozīmē. Ideāli. Īstenībā gribas vēl vairāk... Vai par to jūs mani ienīstat?

Šiza. Nē. Man liekas, tu nemelo.

Dūšigais. Bet... tomēr... vai mīlat mani?

Šiza. Ko var zināt...

Dūšigais. Jā, jā jā... es jau to, protams, domāju, ideālā nozīmē... Mūsu ir pārāk maz visā pasaulē, lai mēs atļautos it kā... nosacītas viendzimuma attiecības. Jo faktiski... Mums ir jādomā par reālu dzimstības pieaugumu. Mums ir jāatceras – kā mīlēt! Un arī pārtikas problēmu nedrīkstam aizmirst...

Šiza. Man apnikušas problēmas!

Dūšigais. Bet nākotnes vārdā! Es vienmēr mēģinu sev iedvest drusku optimisma. Atceros senatnes dzejnieka liesmainos vārdus: “Jaunas meitas kaķi ēda, aiz kioska piesaulē... varbūt tāpēc dzīvot vērts – plašajā pasaulē...” Starp citu, vai jums nav kāds lieks zābaks, ko ieēst?

Šiza. Man žēl, taču: nē – nav.

Dūšigais. Tas ir slikti. Redziet, kad uznāca Ledus laikmets – es pat nopriecājos, jo domāju, ka novājēju... Esmu diezgan korpulenta seksuālā persona. Mani visu mūžu ir vajājuši tā dēļ... Apsaukājuši par speķa mucu... kam tauki karājas gar sāniem... (Ilgī, bez balss kliegz).

Ledus laikmets pienāca... Bet es tomēr nenovājēju... Varbūt svaigā gaisā pat nedaudz uzbarojos... Bez zābaka dzīvot es nespēju...

Šiza. Pastāsti man par mīlestību. Tad es tev sameklēšu zābaku... Man ausis deg... Tu brīnies?... Domā man kauns atzīt? Nē!

Dūšīgais. Es jūs saprotu. Mums nav viegli. Ledus laikmets un tā tālāk... no otras puses – kuros laikos tad mūsu nosacītās it kā kopējās dzimtes seksuālajām personām ir klājies labāk...

Šiza. Nekad!

Dūšīgais. Par to arī mans stāsts. Tātad – khe, khe: “Par Mīlu.”

Šiza. Tikai lūdzu, lai nav pārāk jāraud – tik auksts, man bail, ka var acis aizsalt... Man ausis deg...

Dūšīgais. Klausieties! Reiz kad pasaulē bija uznācis Ledus laikmets un seksuālās personas bija sakāpuši vienā lielā zārkā kopā ar visu dzīvo radību pa pāriem vien... tad virs zemes nonāca Mesija. Viņš bija labais Mesija. Es pat nespēju izteikt, cik viņš bija labs... Un raugi, šis Mesija pats visus mīlēja un ļāva arī citiem mīlēt. Bet kurš neprata mīlēt, tiem viņš pamācīja, kā to darīt.

Šiza. Es zinu šo stāstu! Viņš tiešām, tiešām pamācīja!

Dūšīgais. Varbūt man nevajag stāstīt?

Šiza. Ko tu!? Stāsti! Stāsti! Es šo leģendu varu klausīties dienu no dienas nepārtraukti. Senāk es pat raudāju... Atzīstos!

Dūšīgais. Cik jauki! Tad es turpinu. Bet kādu dienu, kad viņam samaksāja 33 gabalus algas, tad viņš uzmodināja mironi.

Šiza. Tā bija, patiesi! Cik tu kolosāli stāsti!

Dūšīgais. Nu, protams, es taču esmu mākslinieciski noskaņota seksuālā persona. Klausieties turpinājumu. Miroņa uzmodināšana pats par sevi – kā nodarbošanās veids – nebūtu ne slikts, ne peļams, taču viņš bija aizmirsis vienu lietu: kā to mironi dabūt atpakaļ vietā...

Šiza. Kādas šausmas!

Dūšīgais. Nekas, nekas – tālāk atkal būs par mīlu... un tad visi cilvēki, kam viņš bija mācījis mīlēt, paņēma krustu un viņu drusku pienagloja, kā senā parunā teikts – kas mīlējās, tas pienaglo... Un tā nu viņš laimīgi nokļuva atpakaļ pie saviem tēva radiem.

Šiza. Liekas, es kaut ko atcerējos! Bet tūlīt atkal kaut kur aizpeldēju tumsā.

Dūšīgais. Tas vēl nav viss! Viņš nāksot atkal, tiklīdz iestāsies Ledus laikmets.

Šiza. Kā tad sauc to Laikmetu, kas tagad ir iestājies?

Dūšīgais. Un kā jums pašam liekas?

Šiza. Man vajadzētu noticēt... Mesijam vajadzētu drīz... ierasties. Es vēl neticu, bet mēģināšu...

Dūšīgais. Varbūt viņš jau ir tepat netālu – vēl nav mūs atradis... beigu beigās visa zemes dzīvība ir pagalam, mēs vienīgie esam palikuši!

Te ir ko pameklēt! Iedomājies pa visu kontinentālo platību!... Zeme tā vis nav personīgā pagulte...

Šiza. Bet ja nu viņš mūs nemaz neatrod?

Dūšīgais. Tur jau ir tas jautājums... kaut gan man ir tāda nojauta, ka atradīs!

Šiza. Un atkal iemācīs mūs mīlēt. Arī tam es gribētu noticēt.

Dūšīgais. Protams, iemācīs. Citādi taču mums jāizmirst.

Šiza. Jā. Citādi acu vietā paliks tikai aknas.

Dūšīgais. Bet tikai ar tādu noteikumu, ja neiemācīsimies mīlēt.

Starp mums, seksuālajām personām runājot – mēs to esam kādreiz diezgan labi mācējuši. Mūsu bija sadzimis samērā daudz. Kādi seši miljardi. Bez dūšīgas mīlēšanās tur nekas nebūtu iznācis... Mēs vienkārši aiz krenčiem to esam aizmirsuši... Tomēr, arī mūs jāsaprot... ledus laikmets, blīkš, blākš – ledus gabali, sniega vētras, mani pašu nesa pa gaisu vairākas dienas ar kājām gaisā... tā jau katrs var aizmirst, kā mīlēties... Aizmirst sapni par daiļo līgavu, mirdzoši baltā tērpā, aizmirst pašu Balto liliju!

Šiza. Jā... tā ir cerība... bet, kā tu domā, vai tas būs tas pats iepriekšējais Mesija, vai kāds cits.

Dūšīgais. Cits. Tas ir droši. Vai jūs atgrieztos tādā vietā, kur kaut kādi stulbi idiņi jūs situši krustā?

Šiza. Es no tādas vietas muktu pa gabalu. Es labāk nosistos ar avīzi!

Dūšīgais. Nu re. Tā arī ir atbilde. Starp citu... kur mans zābaks? Ļoti gribas ēst... es atvainojos...

Šiza. Ā, tas!... (Pieiet pie Kurpnieka). Ko bolies, rudens āzi, dod zābaku! (Paņem zābaku, atdod Dūšīgajam). Labu apetīti!

Dūšīgais. Sirsnīgi pateicos!

Kurpnieks. Labu apetīti! Tikai neaizrijies... Dienvidjūru pirāti savā laikā bieži vien aizrijās un noslīka... Tiesa pārsvarā gadījumu viņi aizrijās ar Jamaikas rumu.

(Tajā pat brīdī Dūšīgais aizrijas ar zābaku un atstiepj kājas. Šiza klieudz.)

Priekšsēdis. Kas noticis?

Šiza. Nāve.

Priekšsēdis. Vai viņš ir aizmidzis? Vai vienkārši – slims?

Šiza. Ej tu, un uzkaries pats uz savām ribām!

Priekšsēdis. Kā tad tas iespējams?... Vai kāds nepateiktu, kas tad galu galā ir noticis, ja tāds klusums...

Šiza. Nekas īpašs nav noticis! NEKAS! IT NEKAS! Ielāgojiet labi, teikšu lēnām vārdu pa vārdam: mans draugs aizrijās ar zābaku un atstiepa kājas!...

Priekšsēdis. Arī tas vēl... Nāksies atlikt konferenci un organizēt bēres.

Šiza. Labāk trīs reizes plakaniski ielēc sienā! Nekas nav vajadzīgs. Atnāks Mesija un viņu uzmodinās. Es ticu! Tā notiks. Tā notiks. Tā notiks. Jā, tā notiks! Droši vien!... Un nelūri kā beigta zivs uz kasieri! Ej, apmierinies ar jēliem tefteliem...

Priekšsēdis. Esiet tik labs, paklusējiet... ja nespējat izteikties kulturāli. Es nekad neesmu bijis pret jūsu... sienas veidojumu. Katram ir tiesības demokrātiski izteikties, pat ja tas izteikts tik pretīgās formās, kas turklāt ir ārpus mūsu civilizācijā pieņemtajām tikumības normām... Un arī nebalstās tautas estētiskajās tradīcijās...

Šiza (Kurpniekam). Tu viņu nogalināji, āzi!

Kurpnieks. Nav taisnība. Es tikai brīdināju.

Šiza. Brīdināja! Viņš brīdināja! Viņš kļiedza gaiļa balsī ielu krustojumā! Viņš rītos, noliecies par izlietni, skatījās krāna ūdenī! Viņš lika kārtis bebrādas maisiņā...

Kurpnieks. Es esmu vainīgs? Jā, es esmu. Pasaulē viss pa vecam.

Priekšsēdis (Šizam.) Jāpiezīmē, ka jūs pats arī, kā izrādās, nebūt neesat tik nekļūdīgs pareģis, kā bijāt izslavēts. Tagad tas eksperimentāli pierādīts. Tā ir bijusi nejaušība, ka piepildījās jūsu iepriekšējie pareģojumi...

Šiza. Orākuls ir aizaudzis ar simbolu metastāzēm... Paejiet visi prom... Man jāšēro. Ja kāds atceras, ko tas nozīmē.

Priekšsēdis. Nu, ko, respektēsim. Kad būsiet beidzis savu piētu, paziņojiet to man. Tad mēs turpināsim.

Šiza (viens pie Dūšīgā ķermeņa, uz ceļiem un saliktām rokām.) Mans mīļais draugs... Kaut arī tu biji treknis kā vepris, kaut arī tavi tauki ļumēja un karājās gar sāniem, kaut arī tavas acis bija ieaugušas taukos un tu aiz resnuma sēci, kā ronis riesta laikā, kaut arī tu nevarēji vien pavilkties, jo tavas kājas ļurkājās zem tava svara, kaut arī tu regulāri bojāji gaisu, sevišķi pa naktīm, jo tad tu domāji, ka neviens nedzirdēs un neko nemanīs, tev tomēr bija gaiša un dziļa dvēsele... es mīlēju tevi kā nevienu šajā nolādēti aukstajā pasaulē... tas nekas, ka tu riji vairāk par visiem un patiesībā biji staigājošs un sēcošs iemesls tam, ka mēs jau sen esam palikuši bez pārtikas... tu prati ieklausīties manī. Tu vienīgais mani saprati, mīļais draugs. Es nezinu, ko darīšu bez tevis... Varbūt nobarošos tāpat kā tu... Jā, tiešām. To es tev apsolu. Apsolu, ka darīšu to tavai piemiņai... Vienīgi nesaprotu, kur dabūšu tik daudz ēdamā, ja visapkārt nekā vairs nav. Bet neraizējies, mīļais draugs: es tik un tā barošos, cik spēšu... arī tavā vietā, mīļais... (Sabrūk pār ķermeni). Ko lai es daru!? Ko lai es viens tagad daru? Ledus. Sniegs. Aukstums. Es tomēr iemācīšos ticēt... Es ticēšu... (Šajā vietā Dūšīgais paslejas uz elkoņa it kā klausītos) Kādēļ tu aizgāji kā spēķis uz ziepju fabriku!?!... Ak, ja tu tikai pieceltos!

Ja tu tikai pamirkšķinātu aci, lai arī aiz tauku kārtas to nevarētu pamanīt... Es atdotu tev visus manus zābakus, ko Profmens sev noracis nebaltai dienai! Visus līdz pēdējai pazolei... Ak vai! Ak vai! Cik es esmu nelaimīgs!

Priekšsēdis. Vai jūs esat beidzis savu piētu?

Šiza. Jā.

Priekšsēdis. Turpināsim visi kopā. Piemiņas brīža ietvaros – uzmanību, paziņojumam! Civilizācijas vārdā: Klusuma brīdis par godu aizgājējam.

Mēness. Vai tur kāds notirināja sandales, ka neviens neļauj?

Saturns. Tad jau visi būs izžāvušies? Tev ir interesanti!?

Mēness. Dabiski! Tas ir tikpat kā skatīties seriālus pa televizoru! Vai pats esi kādreiz palūrējis pa logu, kad viņi guļ?

Saturns. Un tad man patīk kādu izčakarēt!

Mēness. Obligāti!? Vislabākā dakša, protams, ir likt viņiem miegā staigāt pa jumtiem...

Saturns. Nu jau būs par vēlu. Kas beigts, tas pa jumtiem nestaigā!

Mēness. Nu, nu, nemaz nesaki!... Ir bijuši gadījumi. Vairāki...

Kam izdodas pierunāt mironi izstaigāties, tas ir čempions! Fāterītis man vienmēr teica: vislabāk staigā tie, kas sarijušies zābakus... Ē, bračka Kurpniek, tev patīk staigājoši miroņi?

Kurpnieks. Nē. Jo tādu nemaz nav.

Mēness. Diez kam tu naglotu zābakus, ja nebūtu miroņu?

Saturns. Es tavā vietā viņus apēstu un ietu mājās.

Kurpnieks. Vai Piena Ceļā epidēmija? Vai neesi saslimis tur augšā!? Reiz pirms 200 miljardiem gadu slimība sarāva gabalos dievišķo planētu Atlantū, kas riņķoja starp Jupīteru un Marsu... tagad tur akmens gabali vien griežas... Pasaulē viss pa vecam.

Saturns. Oi, oi, oi! Es! Saslimis! Un jūs tur apakšā? Paskaties pats uz tiem diviem durakiem, kas brien pa sniegu apķērušies! (Norāda uz Profmenu un Pampersu, kuri tiešām iet joprojām apskāvušies)

Kurpnieks. Ne tik sen, pirms viņi atnāca šurp pāri Laika Robežai, tie bija normāli ļaudis viņš bija vīrs un viņa bija sieva!

Mēness. Kurš tad bija vīrs un kurš – sieva?

Kurpnieks. Viņi to neatceras... Man nepieklātos atgādināt...

Saturns. Pareizi! Un nāfig nevajag. Ja jau viņiem abiem pašiem vienalga! Nu, tad, uz to joku, vēl pa vienam bērnam! Priekā!

Kurpnieks. Labu apetīti!...

Saturns. Klusu! Nedomā ar mani dzīt jokus! Nemēģini teikt: tikai neaizrijies! Brīdinu: esmu nemirstīgs!

Kurpnieks. Ko tad tu uztraucies?

Saturns. Tāpat. Katram gadījumam.

(Profmens un Pamperss, sāk rakt ar rokām sniegu meklēt žagarus)

Pampers. Ko lai dara?

Profmens. Jāturpina rušināt.

Pampers. Tu joko. Bet es domāju vispārības nozīmē.

Profmens. Mēs tagad rūpējamies par sadzīves lietām. Ir jādomā praktiski. Bet tu jau nekad dzīvē neesi spējis domāt praktiski.

Pampers. Nav vairs, ko ēst. Dūšīgais apēda pēdējo zābaku. Arī ķieģeļi no kūts sienas drīz izbeigsies. Īstenībā nevis es, bet tu pats nespēj domāt praktiski.

Profmens. Mums ir jādomā praktiskā secībā. Vispirms žagari, ko kurināt, pēc tam – visas pārējās eksistenciāli nepieciešamās lietas. Vai es pietiekami skaidri izteicos?

Mēness. Nē.

Saturns. Vai tev vajag?

Mēness. Mani besī ārā, ka viņi uztraucās par aukstumu tur lejā! Lai uzbrauc te pie mums un pastāv pliki, kā es! Murgainās žurkas. Paši rij zābakus, kamēr nosprāgst aiz aptaukošanās!

Saturns. Uzspļauj viņiem.

Mēness. Tā arī darišu. (Spļauj. Atkal lido ledus gabals, kas sasprāgst gabalos, uzvirto sniegs. Profmens un Pamperss beigti.)

(Sāk dārdēt garāmejoša vilciena riteņi, liesmo starmetis.)

Mesija (garāmejot). Ai-jai-ai... kā viņiem neveicās... Bet tas nekas, gan jau būs labi – smaidi nākotnei! (Prom.)

Priekšsēdis. Oh!... sirds gluži apstājās, kas par blīkšķi... Vai jūs nesatrūkāt, cienījamais Metr?

(Metr noliedzoši pagroza galvu pa labi, pa kreisi.)

Priekšsēdis. Es gan satrūkos. Gandrīz liesa rīklē ieskrēja... Bet jūs, protams, esat ārpus sīkām parasto cilvēku vajībām... Tas ir diži, tas ir diži!... Bet jau jums neiznāca *a little pee-pee*?

(Metr noliedzoši pagroza galvu pa labi, pa kreisi)

Priekšsēdis. Brīnišķīgi. Tomēr man jāatzīmē, ka Pampersam ir nepieļaujami tik ilgi klaiņot apkārt... ikvienam ir jābūt savā postenī, ik brīdī!

Kurpnieks. Lai viņiem rāms atpūtas brīdis... Un pasaulē viss pa vecam...

Priekšsēdis. Nav laika dusēt! Mums ir jāturpina darbs mūsu sabiedrības labā. Sauciet visus kopā. Konference tūlīt atsāksies, jo ir ticis pieņemts svarīgs lēmums! (Šizam) Lūdzu, aiciniet visus iekšā!

Šiza. Nekur neiešu.

Priekšsēdis. Kas gan jums tik svarīgs darāms.

Šiza. Gaidu vīziju...

Priekšsēdis. Es, protams, respektēju jūsu spējas... Kā eksperimentu... Satarp citu, ja sagaidīsiet, dodiet ziņu. Tomēr! Tomēr šobrīd, šķiet, būtu derīgāk pievērsties aktuālām problēmām un konkrētās

nākotnes plānošanai. Konferencē ir jāturpinas par spīti nepatīkšanām, traģiskiem zaudējumiem un visām citām nelaimēm, kuras nepieminēju.

Šiza. Apklustiet! Gaiss virmo...

Priekšsēdis. Tas neapšaubāmi vēl virmo, jo triecienu vilnis pēc sprādziena...

Šiza. Es jūtu gaismu! Mesija tuvojas. Drīz ieradīsies Mesija! Un tad drebiet, jūs *mudaki!* Visi dabūsiet kurbuli pakaļā! Atnāks Mesija un pamācīs mūs, un mēs sekosim... un tad viss izmainīsies. Pasaule atdzims! Visi runās tikai patiesību, mīlēs viens otru un ar zābakiem vairs neaizrīsies! Gluži otrādi. Gluži otrādi. Mesija tikai pateiks “Celies, resnais!” un Dūšīgais atkal piecelsies un ēdīs... Sasodīts... es tomēr nespēju noticēt...

Priekšsēdis. Piedodiet, es protams dziļi respektēju jūsu ekstātisko sajūsmu, tomēr... Man ir ierosinājums turpināt konferenci. Beidzot taču es vēlos paziņot tās tēmu, lai varētu sākt diskusijas! Mums ir jārikojas praktiski, nesaudzīgi racionāli, jo runa taču ir par mūsu izdzīvošanu civilizācijas mērogā!

Šiza. Vienu gan es varu iedomāties: tos, kas neticēs viņam, Mesija paņems aiz pautiem un izgriezīs uz otru pusi!

Priekšsēdis. Jūs atkal neko nesaprotat! Es jums piekrītu tādā aspektā, ka Mesijas ierašanos ir godam jāsauc. Tad, kad viņš ieradīsies. Bet līdz šim cildenajam brīdim tomēr paies zināms laiks. Un šo laiku mums jāizlieto reālai rīcībai. Savukārt, lai nonāktu pie reālas rīcības ir jāvienojas par mērķiem. Bet – par mērķiem mēs spēsim vienoties tikai tad, ja atbildēsim uz svarīgiem jautājumiem! Tieši vienu tādu jautājumu es vēlos ierosināt mūsu konferencē. Visu laiku es vēlos, bet mani traucē!

Šiza. Vislabāk tādus gadījumus ir iespējams galvu durvīs, pēc tam ieskrieties un lekt pret durvīm ar muguru! Es tomēr drīz sākšu ticēt un kad tas notiks, tad Mesija tūlīt būs klāt! Labāk padomā, kā tu līdzīsi uz vēdera un laidīsi slienas viņu sagaidot. Es taču tevi pazīstu. Varu derēt: jūs vēl nobalsosiet, ka jātur termometrus abās nāsīs un jāapplaudē ar plaušām! Bet – neceri – liekulība vairs nelīdzēs!

Priekšsēdis. Piedodiet, es esmu amatpersona, esmu priekšsēdis un nedrīkstu vadīties no nepārbaudītām hipotēzēm, lai cik inspirēts jūs sevī nejustos... bez tam nav izslēgts, ka jūs esat ietekmēti sakarā ar neseno traģisko notikumu...

Šiza. Es esmu ietekmēts. Leģenda manī dzīvo. Starp citu, vai tu negribi norauties pa sejas apakšējo daļu?

Priekšsēdis. Paldies nē!... Bet konferenci nojaukt es neatļaušu. Sītiēt mani kaut nost.

Šiza. Norauj labāk sev kāju un uzkāp kokā.

Mēness. Viņu vietā būtu tā arī izdarījis!

Saturns. Es arī būtu! Priekā! Šodien man laba apetīte!

Priekšsēdis. Kurpniek, es palūgšu jūs visus aicināt uz konferences otro daļu. Esiet tik laipns, nolieciet sānis āmuru un izdariet mums – visai civilizācijai – šo pakalpojumu.

Kurpnieks. Nekur nav jāiet, visi jau ir šeit. Tik sakārtotu telpas daļu atceros pēdējo reizi redzējis pirms 44 gadiem pievakarē Stounhedžā svētceļnieku apmeklējuma laikā. Viņi stāvēja puslokā pret arku... Gluži nejauši tas izrādījās ideāls objektu izvietojums...

Priekšsēdis. Piedodiet, jūs kļūdāties – nav Pampersa un Profmena, kuri aizgāja pēc žagariem. Tiesa bez Profmena varētu arī iztikt...

Kurpnieks. Es nekļūdos. Es iededzu naglas.

Priekšsēdis. Labi, kā vēlaties. Pasaukšu pats personīgi, lai gan esmu persona, kurai ir daudz svarīgākas darīšanas un galva aizņemta ar domām sabiedrības labā... Ja jums tas viss nav svarīgi, neko darīt, progress aizkavēsies, bet ne uz ilgu laiku. (Pieiet pie loga. Sauc.) Šurpu! Šurpu! Konference sākas! Tūlīt tiks paziņota konferences galvenā tēma!... Ē-ē-ē-i! Sasodīts! Kādā ellē jūs esat ielīduši!?

Kurpnieks. Jā. Viņi tiešām ir ellē. Kas zina, varbūt jau devās uz nākošo stāvu... Bet pasaulē viss pa vecam.

Priekšsēdis. Kādu vēl stāvu?

Šiza. Viss skaidrs. Lai to saprastu, nav jāizsauc mobilais bakalaurs. Pamperss un Profmens ir samēdījušies ar svecēm! Kas plakans, tam zeķturi vairs nelīdzēs...

Priekšsēdis. Ak tā?... Bēres vajadzēs rīkot plašākā mērogā. Tādā kārtā būs mazāki izdevumi... Toties mūsu sirdīs sāpe degs ar trīskārt lielu liesmu. (Atkal pakāpjās uz kastes.) Un tomēr! Gribo uzsvērt šos vārdus: un tomēr! Mums ir jāiet uz priekšu. Un tādā sakarā mans priekšlikums ir visu darīt pēc kārtas. Neskatoties uz lielajiem zaudējumiem – pēc aptuveni aprēķiniem gandrīz 50 procentu no civilizācijas pārstāvju kopskaita – ir jāturpina darbs progresa virzienā. Mūsu konferenci atlikt nedrīkst! Jūs paši redzat, kas te notiek... Tātad: mūsu šīsdienas konferences tēma ir...

Metr. *Pee-pee... pee-pee...*

Priekšsēdis. Ak, vai!... Pampers taču... Tūlīt, tūlīt... Ko nu darīt?... Vaimandieniņ... Es tūdaļ pat... tūdaļ pat... (Šaudās pa telpu, meklē visos kaktos, izrušina gulvietas, dažas pat divreiz.) Nu, kur viņa glabāja to podiņu? Mazu, porcelāna podiņu, ar lefkoju attēlu... Tā taču nevar!... godājams cilvēks, klasiķis, ģenijs un starptautiski atzīta autoritāte... Nekur nav!... Vai tad Pamperss to nēsāja sev līdzī vai... Cienījamais Metr... mirklīti... vienu mazu mirklīti... es nepieļaušu... Tā taču nav pareizi... Kāpēc neviens man nepalīdz!?

Šiza. Neskaties uz mani. Pa tam lāgam esmu pabijis jau servīzē ar bumbieru mērci...

Priekšsēdis. Kā es lai neskatās! Kā es lai neskatās!? ... Ko jūs vis' stāv' un brīn's!?... Klasiķis te tūlīt apmīzīsies, bet viņi lūr mutes vaļā kā naģi ierijuši!...

Kurpnieks. Veco zēn, tu neko nevarēsi palīdzēt. Tikai Pamperss zināja, kas jādara. Atceros, sastapu viņu vēl tad, kad viņš kara hospitālī bija jaunākā sanitāre 1944. gadā. Tur viņa arī iepazīnās ar Profmenu, kurš bija ievainots gūžā. Tai pat gadā abi apprecējās... Tāpēc ir jāsaprot: tu viņu nevari aizstāt.

Metrs. Ahhhh... Lā-ābais... (Vairs nekļūnās.)

(Sāk dārdēt garāmejoša vilciena riteņi, liesmo starmetis. Noklust.)

Šiza. Jau darīts.

Kurpnieks. Tagad viņš beidzot ir laimīgs... Pasaulē viss pa vecam...

Priekšsēdis. Es to nespēju sev piedot... Man tas bija jāizdara! Es esmu... es biju kulturāls cilvēks. Un piedodiet, ja neskaidri izteicos nupat iepriekš... kad es uztraucos, tad pasprūk vārdi, kādus manā bērnbā runāja mūsu novadā... Atvainojos.

Šiza. Nepārdzīvo. Pavēnī labāk svilpot. Tad vēdera krunkās iegulst dziļas rūpju rievās...

Priekšsēdis. Nē, man sevi jāšoda. Taisnībai ir jāuzvar. Ja citiem es neko nevaru padarīt, kad notiek netaisnība, tad vismaz varu atspēlēties pats sev – par visu iepriekš sastrādāto visā pasaulē...

Kurpnieks. Jūs domājat uzņemt visas pasaules grēkus? Kāds eremīts ap 6 gadu pirms mūsu ēras to jau mēģināja... Nepaguva uzņemt visus – vajadzēja mirt. Pasaulē viss pa vecam.

Priekšsēdis. Kas man cits atliek...

Šiza. Es ierosinu pārtīt veco puiku sausās lupatās. Laiks nav nekāds siltais, ka nepiesalst pie zemes ar visiem saviem ģeniālajiem aparātiem...

Priekšsēdis. Jā, jā, tas mums jādara... Tikai es vienalga nezinu, kur meklēt lupatas. Esmu bijis ļoti nepraktisks jau kopš zīdaina laikiem, kad vēl gulēju šupulītī daiļš kā eņģelītis. “Vi’š i smukiš, kā tortīt’s!” tā teica manā bērnbā...

Šiza. Mēs varam izvilēt viņam biksēs jaunu slēdzeni...

Kurpnieks. To vairs nevajag. Cienījamo Metru vairs nebūs jāpārtin.

Priekšsēdis. Nesakiet! Tikai nesakiet, ka...

Šiza. Kankāns beidzies. Izmīza visu dvēseli laukā...

Priekšsēdis. Cienījamie klātesošie, šodien paredzētā konference, kurā bija paredzēts izskatīt ārkārtīgi būtisku mūsu civilizācijas problēmu, sakarā ar nupat konstatētiem un visumā neparedzētiem apstākļiem, tiek atcelta līdz rītdienai. Rīt – satikšanās tepat, šajā pat laikā.

Mesija (garāmejot). Ah-ah-ah, cik maz mūsu sirdīs margarīna...
Tas nekas, gan jau būs labi – smaidi nākotnei! (Prom.)

2.

(Nakts. Katrs guļ, kur atradis ērtāku vietu. Sniega laukā guļ Pamperss un Profmens. Metrs guļ sēžot un vairs nekļūst. Dūšīgais guļ aizrijies ar zābaku. Priekšsēdis un Šiza guļ stāvus atspiedušies viens pret otru. Kurpnieks guļ ar acīm vaļā, neizlaidis āmuru no rokām.

Neguļ vienīgi Mēness un Saturns.)

Mēness. Ko tu tāds kā *ablomījies*?

Saturns. Neko negribas. Laikam esmu par daudz dzelzs pierijies.

Mēness. Palēk. Pakrati gredzenu degunā!

Saturns. Nē, *bļin*, kaut kāds skābais staigā pa iekšām...

(Pa debess malu iet Mesija, māj abiem kosmiskajiem ķermeņiem ar roku.)

Mesija. Ko esat sadrūmuši, čaļi?

Mēness. Ā. Mesija-šmesija. Vazājies apkārt, sektas sektēdams!?

Mesija. Negribat drusku atslābt? Varu pačukstēt: no Medūzas zvaigznāja nāk brangs kosmiskā starojuma mākonis. Jums tas patiks!

Mēness. Man vari nestāstīt, no kurienes tas nāk!

Saturns. Ko tu lauzies! Tev dod, tu ņem! Uzliks muzonu, ieņņauks vienu, otru porciju kosmiskā starojuma. Būs atkal dūša kā bomis. *Davai*, kas ir! Saslej ragus!

Mēness. *Davai ienarkos...*

(Mesija uzlido augstāk, atpleš miglu. Parādās dūmvadam līdzīgs tunēļa caurums, tajā tālu puskrēslā aizpeld gluži naturālistiskas šīspasaules ikdienas ainas: gājēju pāreja uz ielas, virtuve, bārs pievakarē – tur apmeklētāji met šautriņas, stacijas vestibils – tur pie sienas telefona aparāti, izstāžu zāle, firmas birojs, skan ikdienišķu, neko nenozīmējošu sarunu fragmenti: “...šajā sezonā. Es nezinu, cik tas ir droši. Starp citu... pēc cik ilga laika? Pagaidām, lai paliek. Nu, jā... tu vēl ne? Šobrīd gan nē. Varbūt drusku tālāk nekā... viņš man nekā neteica, tāpēc es domāju, ka... tas arī... tikpat labi to varēja izdarīt vakar... kāpēc tad mūs nepaņēmāt? Mēs taču runājām, ka brauksim kopā!... tiešām pārāk liels... es pagaidām nezinu...”

(Pa tunēļa caurumu izplūst mirgojoša putekļu starume. Abi kosmiskie ķermeņi iešņauc kosmisko starojumu. Mesija aizpeld tālāk.)

Mēness. Nu, kā strādā?... nenāk jau ķīna pa krāteriem ārā?

Saturns. Cits *čosis*! Tūlīt sāksu baurot dziesmas... Neiesim *pašaižēt* pa pliku avēniju?

Mēness. Bet tad vēl pa vienai dozai! Ko!?... *Davai, davai*, nesēdi uz veļas kastes.

Saturns. Aiziet vēl pa vienam! *Vo*, šitas kosmiskais stars nāk no īstākā Medūzas zvaigznāja – tas ir cimdā!

Mēness. Hopada-hopada: vieglā cūku riksī un – uz priekšu!

Saturns. Hau, rau, raspuķīn! Hau, rau, raspuķīn! Mani nes uz kaucienu!

Mēness. Kad man šitāds gariņš, tad es eju lūrēt iekšā pa logiem.

Saturns. Ko tu tur neesi redzējis!?

Mēness. Tas tikpat kā lūrēt *teļļukā* seriālu.

Saturns. Fē, *idiņš*... viss *teļļuks* ir pilns ar radiāciju, sāksi par daudz lūrēt – kuņģī ieaugs pernica!

Mēness. Tu neko nezini, kur ir visa smeķe! Ja labi ieskatās un iztaisa tā – bū-ū! – tad tie tur lejā pa miegam ceļās augšā un sāk staigāt pa jumtiem.

Saturns. Ko muldi! Tā nu šie visu pametīs un sāks tev staigāt!

Mēness. Gribi uztaisīšu to bū-ū!?

Saturns. Uztaisi. Es paskatīšos.

Mēness. Skaties, tur lejā divi guļ iesaluši. Kur tu skaties!? Re, tur! Un tagad skaties tālāk: es iztaisu – *BŪ-Ū!*

(Pamperss un Profmens mēnessērdzīgi pieceļas un sper dažus soļus.)

Saturns. Nu, moins! Vai man jau *gluki* sākas?... Miljons gadu manas omletes neko tādu nav redzējušas...

Pamperss. Mums ir kaut kur jāiet...

Profmens. Jāiet uz konferenci... (Iet viens otram pretīm, saduras, atgrūžas, turpina tādā pat vienmērīgā gaitā.)

Pamperss. Es tevi emm.

Profmens. Tu mani emm. Es tevi arī emm.

Pamperss. Mēs esam ģimmene.

Profmens. Mēs ejam sevi reproducēt. (Iegrimst sniegā, turpina iet uz vietas.)

(Strauji izslienās Metrs, paliek pieminēkla pozā.)

Mesija (garāmejot.) Medūzas starojums izplatās! Skat, pat mironi lien laukā!... Pavisam stīvi nabadziņi... tikko kustās. Nekas, nekas... Pret rītu būs nogatavojušies... Gan jau viss būs labi – smaidi nākotnei! (Prom.)

Kurpnieks. Vientiesīgās dvēseles – ei, jūs! – pietiek gulēt, zombiji nāk! Mēra laiki atkārtojas cikliski ik pa trīssimt gadiem! Pasaulē viss pa vecam! Torņos zvana! Mostieties! Mēris nāk! Mēris nāk!

Priekšsēdis. Es sapnī ēdu auzu pārslu putru ar *zafti*... Mūsu pusē prata taisīt vislabāko *zafti*... Tumšs... Kāpēc es esmu pamodies?

Šiza. Kaut kas smird! Kas tādā aukstumā var smirdēt? Nav taču bez piecām auzās...

Priekšsēdis. Var gadīties, ka tu guli uz saviem zābakiem. Man tā gadās...

Šiza. Dzirdi? Ārā kļiedza bufete...

Priekšsēdis. Tur neviens nevar kliegt. Ir jāsaprot, ka vairs neviena nekur nav visā pasaulē. Tas ir vējš.

Šiza. Re! (Norāda uz Metra “pieminekli”.)

Priekšsēdis. Cienījamais!? Kāpēc jūs stāvat miris?... (Klusums.)

Šiza. Klasīki auzas neēd, viņi dzīvo mūžīgi...

Metrs (strauji izstiepj roku, saķer Priekšsēdi aiz atlokiem un velk klāt. Atveras viņa mute ar zaliem zobiem.) Sapnī es ēdu aci... Nu man būs garda acs...

Priekšsēdis. Metr, lūdzu, neēdiet manu aci! Kāpēc tieši MANI!?!...Es vienmēr esmu bijis jūsu cienītāju pulkā! Esmu aprakstījis jūsu dzīvi un darbus divos sējumos! Metr, nestiepiet mani pie sevis!

Metrs. Acs! Acs! Gardā acs!

Priekšsēdis. Metr, cienījamais, vēlreiz cienījamais! Tā taču klasīki nedara! Jūs taču mācījāt mums humānismu! Pats esmu studējis piecus gadus! Desmit gadus! Visu mūžu! Tagad jūs man ēdīsiet aci! tā taču nevar darīt civilizētā sabiedrībā! Esmu simtām reižu apmeklējis starptautiskas konferences visās pasaules malās, bet nekur neviens otram acis neēda! Ļaunākajā gadījumā civilizēti nokritizēja! Palīgā! Palīgā! Ģēnīgi rauj acis no pieres laukā!

Šiza (metas palīgā, bet arī pa abiem viņi nevar Metru apturēt). Nu, tad uzdejosim plīvurdeju ar tomātu mērci! (Ieslēdz savu pleijeri.)

Metrs (ar pretīgumu nosviež Priekšsēdi kā slapju lupatu). Riebīga acs!... Fui, pē, kaka!... (Atkal sastingst.)

Šiza. Zūdam dūmos, un jo ātrāk, jo ausis labāk plīvo!

Priekšsēdis. Mūsu pusē teica: tinam makšķeres...

Šiza (Kurpniekam). Ko tad tu vēl sēdi? Taisies ķert vannu ar šalli?

Kurpnieks. Man jāiededz naglas.

Šiza. Nu tad naglo, kamēr ģīmī iemetas karogs!

(Abi ar Priekšsēdi metas ārā. Aiz durvīm Priekšsēdis apstājas.)

Šiza. Kas notika, pazuda rēzus?

Priekšsēdis. Kaut kas man neliek mieru... Kāda būtiska kļūda mūsu spriedumos: liktenīgs defekts! Man jāpadomā...

Šiza. Ko vēl domāt!? Te tik izplest acis un lidot, kamēr visas atvilknes izkrīt!

Priekšsēdis. Paga! (Domā).

Mēness. Kāāāā tu jūūūties?...

Saturns. Lidoju brīvā izplatījumā... O, moins... Gāpers bugu taufelē ar mēēēli... Visi r-r-r-rip-po!

Mēness. Man ir caurums vidūūūū...

Priekšsēdis. Sapatu! Tas ir murgs. Tas ir tikai murgs. Tas neatbilst nedz vēsturiskajai patiesībai, nedz arī sabiedriskās psiholoģijas pētījumu rezultātiem. Klasīki nekad neuzbrūk vienkāršiem ierindas

intelektuāļiem – respektīvi, man personīgi... Ja tas neatbilst vēsturiskajai patiesībai, tātad nav iespējams. Un – ja tas nav iespējams – tad pēc elementāri loģiska sprieduma – tas ir bezapziņas inspirēts fantoms, sarunvalodā saukts “murgs” jeb tautas valodā – “ērmi, ķēmi un migrīni, kas uznāk, kad cilvēciņš sautē masu ar kājām griestos”... Lūk, kur atrisinājums! Jautājums tikai: vai es guļu joprojām, vai arī pašlaik jau esmu pamodies?

Šiza. Vai mani arī tu redzi savā akvārijā?

Priekšsēdis. Tūlīt zinātniski noskaidrosim. Tūlīt... sakopošu visus septiņus prātus... pieslēgšu astoto pa sistēmas kanāliem... Tūlīt būs!

Mēness. Maaaaan pa mut-ti lien āārā govs un smejas...

Saturns. Man pakāļa sagriezās uz priekšu!...

Priekšsēdis. Šī paradoksa atslēga slēpjas atbildē uz ģeniāli vienkāršu jautājumu. Vai tu biji klāt, kad... ē... notika tā neiespējamā lieta... saistībā ar cienājamo, nelaikā no mums aizgājušo, Metru?

Šiza. Biju. Taisni tobrīd no siltajām zemēm atlidoja vesels kāsis stacijas dežurantu ar sliedēm rokās...

Priekšsēdis. Tātad es vēl guļu. Jo tādai sakritībai, ka mēs abi būtu vienlaikus redzējuši vienu un to pašu murgu, es atsakos notice. Šāda notikuma varbūtība ir tuvu nullei. Tāpēc es dodos atpakaļ savā iesildītajā guļvietā, kur esmu nolēmis principiāli “spiest masu” tālāk un līdz pašam rītam. (Atver durvis. Tajās jau stāv Dūšīgais ar zābaku mutē.)

Šiza. Tas nevar būt... Tu tas neesi... Tikai nesaki neko! Klusē!

Dūšīgais. Esmu paēdis. (Izspļauj zābaku.)

Priekšsēdis. Stāvi, nekusties, tu rēgs! Citādi es sākšu sevi kniebt un pamodišos.

Dūšīgais (Šizam). Mīlā, kur tu esi... Tu esi šeit!?!...

Šiza. Tas ir puķkāposts.

Dūšīgais (stīvi, bet absolūti mērķtiecīgi iet). Pastāstīšu tev pasaku... Kur tu esi?

Šiza. Ipiķu autoostā.

Dūšīgais. Reiz zemes virsū nonāca Mesija un skatījās apkārt, un redzēja visu labu esam, kamēr nebija saticis nevienu seksuālo personu... Un tad viņš teica: tu seksuālā persona būsi vīrs. Pēc tam viņš radīja līgavu mirdzoši baltā tērpā ar starojošo Balto liliju un...

Šiza. Klusē! Ieņem slapjas avīzes pozu! (Sāk atkāpties.)

(Aiz muguras nedzirdamiem soļiem tuvojas Profmens un Pamperss.)

Priekšsēdis. Ja tas tiešām notiek, tad ne jau ar mani. Vai es vairs neesmu es?

Šiza (uzduras Profmenam un Pampersam). Ko tu muldi!? Savelc vēderplēvi abām rokām un palaid vaļā! Katapultējies! (Izvairās no zombijiem, bēg klūpt pa sniegu.)

Priekšsēdis. Es gribu skatīties patiesībai acīs!

Šiza. Bēdz taču tu, makalatūras pagrabs! Ņem kājas aiz zelta riņķīšiem, ļeko kā miesnieks – vai kā vēl tavā “slātavā” runā – tikai BĒDZ!

Priekšsēdis. Es nekad neesmu pametis cienījamo Mestru vienu! Jums, jaunais cilvēks, protams, jau ir ģenētiski atrofējusies dvēseles substance, kas izstaro uzticēšanās, svētas ticības un labsirdības auru, bet es neko neesmu sevī nodevis un arī nevēlos aizliegt sevī tās labākās jūtas, ko glabāju nākotnes civilizācijas labā!

Šiza. Viņi visi stāv maigās salmu cepurēs! Puse civilizācijas ir jau kāmim aiz vaigiem! Beigti un gatavi sagremošanai! Un miroņi tevi izpūtīs dūdās, ja vēl ilgi turpināsi izdalīt savu labdabīgo sekretu!

Priekšsēdis. Tas bija murgs.

Šiza. Tas IR murgs. Bēdz! Noslēpies kaut vai savā bibliotēkā, saziepējies ar divām korsetēm, apsedzies ar nēģa dziesmu, bet – bēdz! Tev patiešām izraus acis!...

Priekšsēdis (lēnām skrien pa sniegu). Tas nav pareizi, ko es daru... Mana acs nemaz nav tik vērtīga, ja esmu spējīgs pamest savu darba posteni...

Šiza (velk viņu aiz rokas prom). Labi, labi, nelūri velti žaketes piedurknē... tu nevērtīgā, saplombētā acs... Meties špagatā! Špagato pa lauku kā sacīkšu cūka!

Priekšsēdis. Uz kurienu?

Šiza. Nezinu. (Klusumā abi brien uz priekšu blakus, tad apstājas.) Tā. Atnācām. Te nu mēs esam. (Viņu ceļā tālplānā lodā milzu žurkas.)

Priekšsēdis. Kas tur sniegā lec? Izskatās kā arktiskie roņi ar zobenzobu tīģeru rīklēm...

Šiza. Tās ir žurkas. Pāris tūkstošu melnu žurku...

Priekšsēdis. Vai es neteicu, ka jāiet atpakaļ?...

Šiza. Kur?

Priekšsēdis. Uz konferenci...

Šiza. No iespējamiem variantiem, es labāk izvēlos žurkas!

Priekšsēdis. Lūk, tagad es jums nepiekrītu, cienītais jaunais kolēģi! Kaut arī mironis, tomēr saglabājis vismaz cilvēka ārējo formu, kurpretīm žurka ne vien pēc formas, bet arī pēc dabas cilvēkam nelīdzināsies nekad un nekādos apstākļos!

Šiza. Man labāk patīk iziet pa durvīm un atgriežoties noslaucīt kājas aizkaros... Žurkām vismaz nav bijusi bērnība un skolas gadi...

Priekšsēdis. Bet žurkas ēd maitu!

Šiza. Mēs varam tām stādīties priekšā latīniski... *Okei*, lēnām kāpsimies atpakaļ, stāvēt uz vietas arī nav jēgas... (Atkāpjoties iegāžās kādā bedrē līdz krūtīm sniegā.) Velns parāvis, ķermenis zaudēja psihi!...

Priekšsēdis. Jūs kļūdaties, pēc Heidegera – tas ir absurds!

Šiza. Velns rāvis jūsu urbšanos katrā vārdā! Kā es varu zināt, kur operā stāv kalošas! Es grimstu! Ei, tu gudriniek! Es varu aptašķīt sirdi!

Priekšsēdis. Ak, vai! Ko tad es tur varu darīt!? Es arī pats tagad grimstu nost...

Šiza. Ieslēdz kūtī visus prožektorus! Žurkas nāk! Žurkas nāk!

Priekšsēdis. Tiš! Tiš, prom! Ejiet ēst maitu... Puscivilizācijas tagad vienas vienīgas maitas! Labas maitas – tur ir, ko baroties!... Prom, bastardi, mutanti nolādētie!

Šiza. Pret žurkām nelīdz cepure ar bērza sulām!... O-o, zobi kā žiletēs!... Kā žiletēs! Vai redzi! Vai tu redzi!

Priekšsēdis. Ak Dievs!

(Sāk dārdēt garāmejoša vilciena riteņi, liesmo starmetis.)

Mēness. Jāāāā! Disene! *Go, go, go! Do scream now!*

Saturns. Ūūūū! Man patīk! Tas ir *cool!* *Go, go, go, move your ass!* *(Svilpj. griež savu gredzenu.)*

Mesija *(garāmejot)*. Ak, tu nabaga dvēseles – paši bedrē, un badīgas žurkas visapkārt... Bet tas nekas, gan jau būs labi – smaidi nākotnei! *(Prom.)*

Kurpnieks *(tuvojas ar eļļas lampu rokā)*. Bezvēja laiks. Īstākā mēra nakts. Toreiz 1666.gadā Kurzemē apstājās visi vēji. Žurkas gāja stāvus, tik biezs bija to pulks.

Šiza. Kurpniek, palīgā, es grimstu!

Priekšsēdis. Par vēlu – žurkas mūs saplosīs! Tās jūt asinis!

Šiza. Kādas asinis!? Visās dzīslās tev vienīgi veļas pulveris!

Priekšsēdis. Nez vai ir īstais brīdis personīgiem apvainojumiem...

Kurpnieks. Mieru, mieru... Žurkas un mēris. Mēris un žurkas – citādi nemaz nemēdz būt... Senākie pasaules dzīļu dēmoni... Cilvēks toreiz vēl nebija radīts... Tūlīt mēs tām parādīsim nedaudz krāsainas liesmas! Krāsas tām dikti nepatīk. Dikti nepatīk... *(Izlaista eļļu aplī ap sniega bedrē iegruvušajiem.)* Pasaulē viss pa vecam.

Priekšsēdis. Cik tas uguns ilgi degs?

Kurpnieks. Kamēr izvilkšu jūs no sniega.

Priekšsēdis. Un pēc tam?

Kurpnieks. Kā Dievs dos... *(Palīdz abiem izkulties no sniega lamatām)*.

Šiza. Žurkas nebēg. Tās noslēdz apli. Droši vien lasīs avīzi...

Kurpnieks. Te nu šie mēra kustoņi kļūdās – aplis vis nav viņu simbols... Samērā nesen – 1955. gadā kļūdaina rituāla dēļ aizgāja bojā jauno Baltās stirnas bērnu sekta – lodveida zibens mirklī sarāva viņus vienā žilbinošā kamolā, tas bija klinšainā piekrastē līcī iepretīm Sentonērām...

Priekšsēdis. Kā tu vari to zināt?

Kurpnieks. Biju klāt.

Priekšsēdis. Bet eļļa dzied! Tā tūlīt nodzīs! Metīsim tām ar sniegu! Kliegsim! Ā! Izdomāju! Šiza, ieslēdz savu drausmīgi pretīgo mūziku! Varbūt tās sabīties!

Šiza. Lūdzu, uz mīksto cirvju deju!

Priekšsēdis. Tās nebēg... Tām patīk klausīties... Tās kļūst arvien trakākas... Es arī nebrīnos...

Kurpnieks. Spoguļi plīsti! Telpa ir tikai doma! Laiks ir sapnis! Tukšums deg! Pasaule ir tunelis! Es domāju, tātad manis nekad, nekur nav bijis! Gaisma – APSTĀJIES!

(Priekšsēdis stiepti īd un savelkas kamolā aizsedzis galvu ar rokām. Šiza saliecies uz priekšu kā lēcienam. Uguns aplis dzied. Žurkas uzbrūk. Caururbjoši spalga pīkstoņa. Žurkas lec. Un izgaist. Ilgs klusums.)

Priekšsēdis. Kas notika?... Kur mēs esam?...

Šiza. Vai nu mēs esam cukurs, kuru pie kafijas maisa kāds apmeklētājs, vai arī bibliotekārs, kas velk marta zaķi no sava cilindra...

Kurpnieks. Reiz 18. gadsimta sākumā kāds japāņu zvejnieks jūrā pusdienas laikā nokļuva telplaika lūzuma zonā... kļuva it kā mēnessērdzīgs – ne aizmidzis, ne nomodā... Viņa laivu aiznesa līdz pat Amerikas krastiem. Neviens nespēja saprast, kā viņš izdzīvojis gandrīz 20 gadu dzīts šurpu turpu pa Kluso okeānu...

Priekšsēdis. Kur palika žurkas?...

Kurpnieks (parausta plecus). Kad rīkojas kosmiskie spēki, gadās, ka dažam paveicas, kā mums šoreiz... Kolīdz Dieva zemē piedzimst svētais, elle izlaiž pasaulē jaunu žurku baru. Tas ir Visuma simetrijas likums... Varbūt Nezvēram vienkārši nebija pie rokas citu žurku...

Priekšsēdis. Paldies, Dievs, tev par to, ka pasaulē piedzima svētais.

Šiza. Un žurku starptautiskajā mākslas izstādē arī nekļuva mazāk... *Welcome to the House of Holly Wood!*

Priekšsēdis. Ieteiktu jums neironizēt, jaunais cilvēk, nakts vēl nav galā...

Kurpnieks. Nē, nav vis galā... Pasaulē viss pa vecam.

Priekšsēdis. Tāpēc pateiksimies par dāvāto iespēju... un zināmām cerībām...

Šiza. Tagad derētu kompass, ar kuru uzkāpt kokā...

Priekšsēdis. Mums viss būs! Arī es tagad sāku ticēt... nē, es visu laiku jau zemapziņā ticēju, ka Mesija atnāks! Ka debesis atvērsies un mēs pacelsimies spārnos kā liegas dūjas...

Šiza. Klusē.

Priekšsēdis. Ja jums tā vieglāk...

Šiza. Jā, vieglāk, vieglāk. Arī līmi var ieliet ausī, ja labi atbalstās pret sienu un tur muti atvērtu...

Priekšsēdis. Iesim atpakaļ. Ja pacenšas, arī ar miroņiem var sadzīvot... Man tas šķiet pat savā ziņā interesanti... tīri teorētiskā plāksnē. Es teiktu: jādomā racionāli. Vai miroņi var pārvietoties? Nevar. Tātad nepieciešams kāds cits izskaidrojums. Iespējams, ka mēs esam kļūdījušies tajā brīdī, kad nolēmām, ka mūsu kolēģi un dārgais mestrs ir... tā sakot... Bet patiesībā var būt citādi. Iedomāsimies sevi no malas. Kāda ir mūsu psiholoģija? Tā ir daļēji sagrauta gan ārējo apstākļu, gan iekšējo nesaskaņu rezultātā. Vai sagrauta psiholoģija var radīt halucinācijām līdzīgus iespaidus? Protams, var! Tur arī viss izskaidrojums. Vaina nav jāmeklē mūsu sabiedrībā, bet katram pašam sevī.

Šiza. Es atpakaļ iešu tikai pēc tam, kad pēdējais bankas pulkstenis uzvarēs pēdējo vidukli un abas paduses.

Priekšsēdis. Jūs nepiekrītiēt mani loģiskajiem secinājumiem? Tas ir labi! Tad mēs varam pastrīdēties.

Šiza. Es nestrīdēšos. Strīdoties mani pārņem juvenilas tirpas.

Kurpnieks (iesmejas.) Pasaulē viss pa vecam!

Priekšsēdis. Varat palikt šeit. Es atgriezīšos viens. Citas mājas man šobrīd nav, tātad – neko darīt – jāatgriežas tajās, kas ir. Vienalga, vai tur ir halucinācijas, vai... kaut kas cits.

Kurpnieks. Uzmanies!...

(Priekšsēdis atmet ar roku, turpina iet uz kūtiņas pusi.)

Kurpnieks (Šizam). Saki, lai atgriežas. Tevi viņš paklausīs.

Šiza. Man NAV ieklausāmā.

Kurpnieks. Vismaz izvēle tev ir.

Šiza. Vai tu negribi aizbraukt atvaļinājumā uz muitu?

Kurpnieks. Es vēl nevaru. Tev ir izvēle.

(Sāk dārdēt garāmejoša vilciena riteņi, liesmo starmetis. Pienāk ēnu ekspresis, lēni apstājas. Atveras durvis. Kurpnieks nostājas pavadona vietā.)

(Skan astrāla informatores balss.)

Informatore. No 398-tā perona miglas dēļ piecas minūtes ātrāk aties ekspresis uz Tuneli Numur Seši. Esiet piesardzīgi un uzmanīgi, kā arī mazliet tramīgi. Nešķērsojiet sliežu ceļu pietupušies. Nemetiet mizas uz sēdekļiem. Nedrūzmējieties uz ekslatoriem, liftos, uz kāpnēm, ugunsdzēsēju trepēm un nesperiet ar kāju avīžu kioskam. Neslēpjiet biļetes un bagāžu – muitas nebūs. Esiet savstarpēji laipni, piemēram, palīdziet iekāpt mašīnistam, jo viņš ir šodien slikti uzlāpījies un pašlaik atbrīvojas no nelabas dūšas uz 5-tā perona. Ieņemiet tikai brīvās vietas. Paldies par uzmanību, laimīgu ceļu, saredzēsimies. Atgriezieties... (Sāk gārgt un apraujas.)

Šiza. Tas jau kādreiz ir noticis. Es uzminēju, vai nē?

Kurpnieks-Pavadonis. Jā, protams. Šoreiz tas nav atgādinājums, bet iespēja.

Šiza. Kas tu tāds esi?

Kurpnieks. Tagad esmu Pavadonis.

Šiza. Kā Mēness vai kā čizburgers?

(Debesīs atslēgušies aizpeld Mēness un Saturns.)

Kurpnieks. Ne tas, ne arī kaut kas cits... Drīzāk gan tieši otrādi nekā kaut kas cits... Taču tev jāpasteidzas, vai nu dodies prom, vai aizkavē Priekšsēdi. Aizkavē! Vai brauc.

Šiza. Ko es viņam teikšu? Ne viņš manī klausīsies, ne arī... ģipsis kāju labprātīgi pametīs, ja palūgs... lai taču katrs dara, ko grib!

Kurpnieks. Neviens nezina, ko viņš grib. Pieredze neko labu neiemāca. Sevišķi tiem, kam visa dzīve ieplānota pa gadiem uz priekšu. Tāpēc arī ekspresis allaž pienāk par ātru. Ar saprātu tur neko nevar līdzēt. Pasauc viņu!

Šiza. Nē. Tā nenotiek. (Aiziet uz otru pusi.)

(Sāk snigt sevišķi biezām pārslām, kas plīvurā aizklāj puscaurspīdīgo ekspresi. Pēc tam atskan stacijas signāls un vilciens atiet.)

Mēness un Saturns bezsamaņā peld debesīs.

Kurpnieks palicis viens.)

Kurpnieks. Pasaulē viss pa vecam.

Mesija (garāmejojot, apstājas). Ai-ai-ai, Kurpniek, ko tad tu tā stāvi viens pats? Vai esi izkritis no Galaktikas?

Kurpnieks. Iešu atkal iedegt naglas.

Mesija. Tikai satīri gravitācijas lauku... Kaut kur ap Magelāna mākonī vēl riņķo kāds nepiesiets žurku bars... Un esi laimīgāks! Gan jau viss būs labi! Smaidi nākotnei! (Prom.)

1.cēliena beigas

2.cēliens

**Tumsa. Dārd aizejoša vilciena riteņu troksnis. Attālinas starmeša
gaisma. Riteņu troksnis noklust.**

Telpa iegaismojas pelēcīgi blāvos un zaļos toņos.

**Sazin no kā sakrauta kūts klajā laukā zem smagiem debesu
griestiem. Uzrodas un izzūd apkārtnē neesošu tagad deformētu,
sirreāli transformētu objektu ēnas: it kā koki, nami, tilti,
dzīvnieki, rūnu zīmes, skaitļi, tekstu fragmenti utt.**

**Kūts dibensienā, pa visu tās plakni, iegrebts spilgti sarkans cilnis:
cilvēks, kas narcisiski mīlējas ar kristāla spoguļi zivs formā.**

Pa nakti ir sasnidzis daudz sniega.

**Gan telpas iekšpusē, gan ārpusē nekustīgi kā statujas stāvus, pie
zemes vai līmeniski gaisā stingst Metrs, Dūšīgais, Pampers un
Profmens. Kādam dzimumam katrs pieder – nav nosakāms...**

**Debesīs pa cauro jumtu redzamas lielas zvaigznes, bez tam
Mēness un Saturns, arī tipiski pagiraini bezdzimuma pārstāvji.**

**Lēni ieskanas melodija, visi iekustas un dejo katrs ap sevi,
Metrs vienkārši klana galvu.**

**Ārā Priekšsēdis, kuram tagad uz acs melns apsējs, tīra sniegu ar lielu
lāpstu, atrok ieputināto kūtiņu.**

1.

Pampers. Labrīt! Padod man, lūdzu, bļodiņu ar ledu.

Profmens. Lūdzu! Labrīt!

Pampers. To nē. To, kuru es lietoju sejas ādas uzlabošanai. Jā.

Paldies.

Dūšīgais. Labrīt, kaimiņi! Vai neesat vēl izlēmuši rītos pasportot?
Es eju izlaist kādu riksi riņķī ap pakalnu. Nāciet, pievienojieties, būs
jautrāk!

Profmens. Nē, paldies. Laimīgu rikšošanu!

Dūšīgais. Kā vēlaties! Ja atnes manu pastu, nolieciet zem akmens.

Priekšsēdis (ar sniega lāpstu). Oh! Kāds svaigums! Kāds laiciņš!

Piesnidzis gan, ka bail – kupenas līdz krūtīm! Būs jāpasvīst, kā teica
mūsu pusē!

Pamperss. Šogad labi snieg.

Profmens. Tā jau saka: ja iesnieg septītajā zvaigznē, tad snieg
deviņus mēnešus no vietas.

Priekšsēdis. Tiesa gan. Tomēr jāatzīst, ka šādos apgalvojumos
netrūkst krietnas devas māņticības...

Metrs. Mē-ē-ē...

Priekšsēdis. Tieši tā, cienījamais Metr! Nenoteiktas prognozes,
kas balstās uz neprecīzo mēģinājumu un kļūdu metodi, tiesa gan,
novērojumi parasti bijuši veikti ārkārtīgi ilgstošā laika posmā...

Profmens. Tas arī nodrošina pietiekami augstu prognozes ticamību. Sakiet, ko gribiet, mūžsena pieredze – tas ir varens spēks.

Pampers. Atkal!...

Profmens. Kas notika?

Pampers. Vēlāk. Pateikšu vēlāk.

Profmens. Paiesim sānis. (Paiet.) Nu?

Pampers. Tas ir briesmīgi, bet es tev pateikšu... Manā sejas kopšanas ledus bļodiņā atkal kāds pa nakti ir... ir veicis netiklības perversā formā.

Profmens. Ko tu saki!? Sasodīts! Lai tik es viņu dabūju rokā! Ja nezin kur nebūtu pazudis tas nelietīgais āksts, es būtu gatavs saderēt, ka vainīgs ir viņš! Šādi tipi ir atriebīgi, kā lopiski runči... Protams, nav jau teikts: varbūt viņš tepat kaut kur klaiņo... Man šis gadījums konfidenciāli jāpārrunā ar Priekšsēdi. Varbūt būs naktīs jānoorganizē dežūras. Ko tu drebi?

Pampers. Man tagad visi nervi pagalam...

Profmens. Es saprotu. Mēģini relaksēties.

Pampers. Kā es to varu?

Profmens. Piemēram, izej ārā izdari trīsdesmit pietupienus.

Pampers. Tu domā?

Profmens. Tas ir sens un iedarbīgs līdzeklis pret visiem stresiem.

Pampers. Tieši manā gaumē!

Profmens. Bez šaubām. Tikai uzmanies, turi līdzsvaru, nekrīti atmuguriski.

Pampers. Tu jau mani vairs nemaz nenovērtē! (Iziet ārā, tupjas un katru reizi krīt atmuguriski.)

Mesija (nākdams). Ļaudis! Ļaudis! Es nāku! Man ir piecas maizes, ar kurām jūs visus paēdināt! Apmaiņai pieņemu visādus nevienam nevajadzīgus draņķus, kurus esat paši pagatavojuši! Ei, ļaudis! Kur jūs esat?! Nāciet un suminiet mani! Es jau esmu klāt!

Mēness. *Bļin*, kas tur lejā gaudo – galva sprāgst gabalos!

Saturns. Man visa atmosfēra smird pēc amonjaka. Nejūti!

Mēness. Pateici ar! Nejūtu! No tevis gāž kā no vesela Sesku zvaigznāja!

Saturns. Pašam acis kā 30 miljardus gadu kulē atsmirdušai Galaktiskai Vimbai...

Mēness. Lielā biete, ej tu ānusā!

Saturns. Ej pa priekšu!

Mēness. Ā! Tur atnācis Mesija – *bladī seiviors*...

Saturns. Lai nāk! Bet lai sēž klusu un negaudo... Citādi, pasaki tu viņam, noraušu visu pestamo!...

Mesija. Ļaudis! Tas laiks ir klāt! Nāciet, līksmojiet! Piecas maizes! Varēsiet ēst, kamēr acis izspiežas!

Pampers (pārstāj pietuities, skrien iekšā kūtiņā). Beidzot!
Beidzot! Mesija ir klāt! Viņš atnesis maizi!

Priekšsēdis. Dzirdējāt?... Mēs to sagaidījām... neraudiet, brāļi; neraudiet, visi pārējie – mēs to sagaidījām...

Mestrs. Mē-ē-ē... Sa-gaidījām...

Mesija. Jūs esat laimīgi! Es jūs padarīšu vēl laimīgākus! Pirmo reizi cilvēces vēsturē: maize, kuru ēdot nav jāmazgā rokas! Nāciet ārā paceltām rokām un suminiet maizi, kuru ēdot vairs nekad nebūs jāmazgā rokas! Es jums saku: lai svinam svētkus! Tikai paņemiet līdzi pašdarinātās mantas, kuras gribat apmainīt pret JAUNO maizi!

(Visi nāk ārā paceltām rokām.)

Mesija. Ļaudis, ja jūs gribat JAUNO maizi, tad klieziet: Jā-ā!

Visi (tiešām kliez.) Jā-ā-ā-ā!!!

Mesija. Labi, ļaudis, labi! Tagad parādiet, kādus paštaisītos draņķus jūs gribētu iemainīt pret JAUNO maizi?

Pampers. Man ir divi no māla pagatavoti naktstrauki. Vienu es varētu samainīt...

Mesija. Vērtēju pozitīvi. Lūk, maize. Dodiet savu trauku! Kā starp mums Mesijām, runā – labi atnācis, labi aiziet!

Profmens. Es esmu salasījis zem sniega žagarus un noslēpis drošā vietā. Ievērojiet, ka mūsu apstākļos kurš katrs vis nevar sameklēt kurināmo – tur vajadzīga zināma kvalifikcija.

Mesija. Neko nevaru iebilst! Stiepiet šurp savus žagarus! Patiesi, jūtos kā Ziemassvētku vecītis, starp savējiem dēvēts vienkārši par Santa Klausu. Kuram vēl ir ko piedāvāt?

Dūšīgais. Man ir vecs zābaks... Nav manējais... Bet... no otras puses – tikpat kā manējais... es to jau ēdu... Man ir sapnis! Mans kvēlākais sapnis! Visas cilvēces sapnis par līgavu baltā tērpā, kas ieradīsies ar mirdzošajām lilijām rokās! Dariet šo brīnumu! Lūdzu, dariet to! Es gribu to piedzīvot!

Mesija. Nu, tiešām nezinu, cienītais! Tas jau nav piedāvājums, bet tieši otrādi – jauns pasūtījums... Man jāpadomā! To atstāsim vēlākam laikam. Tālāk! Tālāk!... Kustība un berze, kustība un berze – lūk, kā rodas siltums! Vai es pareizi saku? (Visi ļoti aktīvi piekrīt.)

Priekšsēdis. Te esam mēs ar cienījamo mestru, kurš ir patiesi nopelniem bagāts vīrs, ģēnijs, starptautiski atzīta persona un dzīvs klasiķis... un es – necils melnstrādnieks sabiedrības intelekta raktuvēs. Varu uzskaitīt konkrētus sabiedriskus pasākumus, kurus esmu noorganizējis un personīgi vadījis visas sabiedrības labā, starp tiem pats pēdējais – pasākums par sabiedrības attīstībā ārkārtīgi svarīgu tēmu...

Mesija. Par kādu tēmu?

Priekšsēdis. Tagad es to pateikšu un neviens mani nepārtrauks, jo mūsu Mesija ir atnācis. Tas bija disputs par tēmu: “Vai mūsu sabiedrībā

nav vērojamas zināmas prātā jukšanas tendences, vai varbūt fiksētie gadījumi ir nejauši paranojas uzliesmojumi!”... Metr, jūs dzirdējāt!? Es to pateicu! Es to pateicu visiem dzirdot! Tagad tiešām es ar visu savu būtni no galvas līdz kājām izjūtu, ka Mesija ir klāt!...

(Metrš pēc tam vēl ilgi un monotoni klana galvu.)

Mesija. Patiesībā, tās ir tādas abstrakcijas, ka es nezinu, ko lai ar tām iesāku. Parasti šādos gadījumos sabiedrība pati novērtē jūsu pakalpojumus un pati šī sabiedrība izlemj, vai nu barot jūs vai arī... atvainojiet, cienīt's kungs!... Tomēr šoreiz nebūtu par ļaunu izdarīt nelielu izņēmumu, ja vien sabiedrība tiešām jūs atbalsta.

Priekšsēdis. Protams, ka atbalsta! Mani mīļie, jūs taču atbalstāt mani, vai ne!? Tāpat arī cienījamo mestru!

Mesija. Nesasteigsim! Vispirms tiksim galā ar jums pašu. Redziet, esmu Mesija un man jābūt ar jums atklātam: ja sabiedrība jūs atbalsta un klausā jums, tad tas ir labi un mums abpusēji izdevīgi. Teikšu konkrētāk: jūs varētu ļoti skaļi pateikt, piemēram, šādus vārdus: “Mūsu sabiedrībā nav nekā labāka par JAUNO maizi, kuru ēdot nekad nav jāmazgā rokas!” un jūs arī varētu apsolties to atkārtot skaļi un visiem dzirdot katru dienu... nu... teiksim, divdesmit reizes līdz manai nākošajai vizītei... Bet! Tas ir tikai tādā gadījumā, ja pārējie ļaudis jūs tiešām klausā bez kādām ierunām un izņēmuma gadījumiem... Jūs uztvērāt lietas būtību? Ja ļaudis jūs klausā, būs maize, ja neklausā – kā jau teicu: atvainojiet, cienīt's kungs!... Ņemot vērā, ka pēc iepriekšējā mana jautājuma: “Vai jūs tiešām esat tik populārs?”, nekādu pārmērīgi lielu entuziasmu novērot nenācās... tiešām, tiešām – būsim taču reiz atklāti! – esmu Mesija un esmu pieradis, ka ar mani visi ir atklāti un bez kautrēšanās runā par visām savām slēptākajām ilgām, cerībām un, neslēpsim, arī šaubām... Būsim atklāti! Tāda ir mana devīze. Atvērtā sirds pret atvērtu sirdi – tāds ir manas misijas kredo! Caurspīdība no visām pusēm! Nekad nemelo Mesijam – stāsti visu par sevi un citiem – tādām jābūt ikviena sabiedrības locekļa tikumu tikumam. Kā saka: es satīnu tikumiņu, vecāsmātes azotē, nu ar visu tikumiņu, svētkus svinu mugurā! Tālab ļaudis – klausieties uzmanīgi un izlemjiet: vai šis cilvēks ir tiešām tas cilvēks, kuru jūs klausīsiet, kad viņš teiks vārdus!?

Visi (korī). Nē-ē-ē!!!

Mesija. *Sorry.* Man jādodas tālāk.

Priekšsēdis. Pagaidiet! Mesija, pagaidiet! Es esmu jums ticējis, esmu jūs pielūdzis dienu no dienas, jūs gaidījis kā neviens cits, jums ir mani jāuzklausā. Jums ir... Un jūs mani ļaudis! Vai tiešām es maz esmu jūsu labā darījis, neko par to pretī neprasot!? Jūs mani pametat? Jūs mani atstājat bez maizes...

Dūšīgais. Es jūs nepametu. Man jau arī nav nekā... Bet ja tā uzreiz prasa... tad es nezinu...

Metrs. Mē-ē-ē...

Priekšsēdis. Labi! Neklausiet mani! Bet cienījamais Metrs? Vai viņu jūs aizmirsāt? Vai viņam arī jūs neklausītu, lai ko viņš teiktu?

Profmens. Nē, kāpēc! Cienījamajam Metram mēs klausītu, neesam jau nekādi ciniķi, nedz vājprātīgi izdzimteni, kas klaiņo apkārt pa pasauli un dara tādas lietas, ka sabiedrībai dzirdot to pateikt nemaz nav iespējams!... (Pampersam). Tu man piekrīti?

Pampers. Es piekrītu! Es piekrītu!

Dūšigais. Es arī... ja runā par cienījamo Metru!

Mesija. Tas ir interesanti... Bet vai... hmmm... cienījamais Metrs, varēs ik dienas pateikt zināmu skaitu reižu vārdus: "Mūsu sabiedrībā nav nekā labāka par JAUNO maizi, kuru ēdot nekad nav jāmazgā rokas!"

(Metrs noliedzoši groza galvu pa labi, pa kreisi.)

Priekšsēdis. Viņš neteiks...

Mesija. Saprātu. Viņš neteiks.

Kurpnieks (ienāk). Kā veicas darīt brīnumus?

Mesija. Sveiks, Kurpniek! Tu patiešām paguvi ierasties uz brīnuma brīdi. Mīlie ļaudis, esmu Mesija, tāpēc nekad nerīkojos savtīgās interesēs. Gadās, ka es jūs pārbaudu.

Kurpnieks. Drošs paliek drošs, vai nē?

Mesija. Necīkstēsieties, Kurpniek... Esmu labā noskaņojumā... Dārgā civilizācija, atļausiet jūs uzrunāt šādi, jo patiesi nekur visapkārt ledus laukos cilvēka mūžā sasniedzamā laikā un attālumā nav citu šādu kopienu... Esmu nolēmis pasniegt maizi arī jūsu visu mīļotajam un godātajam Metram – lai viņam ilgs mūžs. (Ieliek maizi Metram rokās, tas groza galvu pa labi, pa kreisi.) Jā, viņam nav nekā, ko iemainīt šobrīd, tomēr viņš visu savu mūžu ir ziedojis, lai radītu jūs tādus, kādi jūs esat tagad! Man taču ir pilnīga taisnība, Kurpniek, (parodē Kurpnieka intonāciju) VAI NĒ?

Kurpnieks. Ēnu spēles. Tumsā mežā katrs celms ir spoks un vilkatis. Pa tumsu ikviena atsevišķa patiesība kļūst par viltus patiesību.

Mesija. Es nesu gaismu, cilvēki! Esmu Mesija. Es nāku glābt šos ļaudis. Vai kāds te redz viltu?

Profmens. Protams, nē. Jūs esat mūsu kungs un glābējs.

Pampers. Mēs jūs mīlam.

Dūšigais. Mēs zemojamies jūsu priekšā... Es nekā nedabūju, bet neņemiet to vērā... galvenais, lai būtu kāds, ko mīlēt... Un cerēt! Jā, es joprojām ceru, ka pasaulē nāks brīnišķā līgava baltā tērpā ar starojošām lilijām rokās... Bet ja jūs sakāt, ka tas nenotiks tagad... Es pagaidīšu... Es palikšu pie zābaka!... Slava Mesijam!

Mēness. Kā nu siekalojas!

Saturns. Uzspļauj viņiem vēltreiz!

Mēness. Kaut kā nav veselības...

Saturns. Ir bišķi *mandrāža, bļin...* dzirksteles lec starp ausīm!...

Mesija. Ai-ai-ai, mūsu Priekšsēdis pavisam sašļucis. Neizturēji, draugs, pārbaudi... Nekas! Manā dabā ir piedot visiem, arī tiem, kas tic pa pusei... (Noliek maizi blakus Priekšsēdim. Tas nepakustas.) Bet varbūt tev nevajag? Varbūt esmu nobēris savas pārles priekšā... Taču es zinu: tu vienkārši jūties apvainots savā patmīlībā: tevi, lūk, nenovērtēja... Kaunies! Kaunies, ak maldu ceļu gājēj!... Pārdomā labi manus vārdus, iegrimsti tajos ar visu sirdi. Un nebēdā! Tu atdzimsi! Jo tev ir piedots!

Priekšsēdis. Jā. Varbūt.

Mesija. Ziniet – es esmu nācis zemes virsū un tagad te sāksies laimes un pārticības ēra visiem, kas tic un seko man! Es nesaku ardievas! Ticiet: gan viss būs labi! Smaidiet nākotnei! (Iet ārā.)

Profmens. Neejiet vēl prom, skolotāj! Māciet mūs – ko darīt tālāk!

Mesija. No šī brīža viss būs tavās rokās! Es atstāju tevi savā vietā! Tu būsi civilizācijas valdnieks. Tavam vārdam būs likuma nozīme. Dari labu cilvēcei manā vārdā! Tu tieci izredzēts! Es uz tevi paļaujos!

Profmens. Paldies tev, skolotāj! Es būšu tavs balsts zemes virsū!

Mesija. Tas ir labi, es tev uzticos. Un atcerieties ļaudis! Nāks citi ar savām patiesībām, bet jums jāturas pie manas drošās patiesības. Nekad neaizmirstiet: “Mūsu sabiedrībā nav nekā labāka par JAUNO maizi, kuru ēdot nekad nav jāmazgā rokas!”

Profmens, Pampers un Dūšīgais (pavadot Mesiju nokrituši ceļos). “Mūsu sabiedrībā nav nekā labāka par JAUNO maizi, kuru ēdot nekad nav jāmazgā rokas!”

Mesija. Es iesvētu jūs par Jaunās Maizes draudzi!

Profmens. Mūžīgi mūžos, skolotāj!

Pampers un Dūšīgais. Mūžīgi mūžos!

Mesija. Manā un mana tēva vārdā: lai top! (Prom.)

Kurpnieks. Kas reiz kļuvis zombijs, tas arī dienas gaismā neatdzīvojas. To zināja jau Senās Ēģiptes faraoni, kad iemūrējās piramīdās... Pasaulē viss pa vecam.

Priekšsēdis. Esmu upurējis viņiem visu – prātu, jūtas un aci... Ko gan vēl viņiem vajag? Pats galvenais: ko viņi būtu zaudējuši atzīdami manus nopelnus?...

Kurpnieks. Tu vari būt stulbs, nejūtīgs vai piec-tik-redzīgs, tu vari nebūt nemaz vai katru dienu būt citādāks, bet tev jābūt “savējam” – tas ir zombiju pirmais likums... Pieder savai sugai.

Priekšsēdis. Vai tad es neesmu piederējis?

Kurpnieks. Nezinu. Es tikai iededzu naglas.

(Kūtī atgriežas Profmens, Pampers un Dūšīgais.)

Profmens. Tagad klausīties, ko runāšu es! Ir sākusies jauna ēra, mēs esam Jaunās Maizes civilizācija un no šī brīža visa mūsu sabiedrības

attīstība tiks pakļauta vienam mērķim: labklājībai. Konferences un diskusijas es atceļu. Tā vietā tiks izstrādāts konkrēts darba plāns ar skaidri noteiktiem uzdevumiem tiklab kopumā sabiedrībai, kā arī ikvienam tās loceklim. Visi, kas piedalīsies gūs apbalvojumus. Visi, kas izvairīsies tiks sisti krustā. Tādā kārtā: pirmais jūsu uzdevums ir sekojošs – pacelt krustu tepat kūts priekšā.

Pampers. Mēs dodamies!

Dūšīgais. Ar dziesmu!

Profmens (tuvu pieliecies klāt Priekšsēdim.) Neizvairīsies neviens! Atbildēt!

Priekšsēdis. Piedodiet... ko jūs teicāt?

Profmens. Tauta! Par mums ņirgājas! Tā ir vardarbība, un mēs zinām – kas ir vardarbība pret tautu, tā ir vardarbība pret mūsu svēto ticību un pašu Mesiju... Mesijas vārdā: iedzeniet viņam vienu naglu rokā – pagaidām, kā brīdinājumu, kā atgādinājumu, ka krusts tiks uzslēts itin drīz.

Dūšīgais. Kurpniek, iedodiet, lūdzu tautai uz brīdi naglu un āmuru! Tiešām, pēc mirklīša atdosim.

Kurpnieks (paceļ rokas, kas caurdurtas ar naglām). Izvelc pats, ja vari.

Profmens. Izvelc, Dūšīgais, tagad tas ir tavš svētais pienākums! Otrkārt, tūliņ pat izkrāsosim spilgtās, tautiskās krāsās mūsu cienjamo Metru, lai viņš sēž izkrāsots un rada ticību nākotnei un civilizācijas uzplaukumam. Pamper, nes šurp krāsu un otas, to darīsim mēs pašī!

(No tālienes pa sniega lauku uz kūtiņas pusi nāk Šiza un velk aiz astes lielu, beigtu žurku. Viņš dzied dziesmiņu.)

Šiza.

Spogulīt, spogulīt, saki man tā:

kāpēc man orgāni kabatā?

un kāpēc labdienu jārunā

savā atspulgā, kas ezerā?

kāpēc ceļš kā pulkstens atgriežas,

bet miesa visam piespiežas?

kam saule spogulī lēc ik rīt,

bet stari līdz acīm nenokrīt...

vai esam tikušies? kā labi iet?

un – kur jūs mani nesīsiet?

Mēness. Ei, tu, lejā! Kas tas pa gabalu, ko tu dziedī!?

Šiza. Kas tur runā ar mani? Mēness?

Mēness. Ko tu prasi, ja pats redzi! Kas tas par gabalu?

Šiza. Tā man tāda “Lustīgā eremīta dziesmiņa” – par to, ka esmu viens pats pasaulē, mani kādu nakti apēdīs žurkas un tāpēc man ir priecīgs prāts!

Mēness. Kur tu nes to sprāgušo žurku? Tev viņu vajag?

Šiza. Gribi?

Mēness. Do' tik šurp! Met augšā!

Šiza. Tad ķer! (Met žurku Mēnesim.)

Mēness (apēd). Feina, žurka, vecais! *Davai*, turies!

Saturns. Ja gadās vēl kāda labi trekna, uzmet man arī!...

Šiza. Kāda problēma! Gan nākošnakt atkal būs. Kāds ar kādu tiks galā – es ar žurku vai žurka ar mani.

Saturns. Turies! Bet nelien Mesijas un viņa zombiju ceļā! To es tev saku tāpēc, ka tu man patīc!

(Šiza pienāk pie kūtiņas durvīm, brīdi noskatās, kā Dūšīgais pūlas izvilkt naglas Kurpniekam no plaukstām, kā Profmens un Pampers aizrautīgi krāso Metru visās varavīksnes krāsās. Viņš noskatās, kā Priekšsēdis stāv uz ceļiem vienaldzīgs pret visu visapkārt.)

Šiza. Sveikiņi! Kas namiņā dzīvo? Vai tik te nav iekšā – pelītis-mūjābelītis, vardītis-perdītis, lapsiņa-pornušķiņa, vilciņš-virinatājs un pašā augšā pats marasma lācis-transvestīts?

Profmens. Aizturēt viņu! (Pampers un Dūšīgais metas izpildīt pavēli.) Sasiet!

Dūšīgais. Piedod, Šiza... Es vienalga tevi mīlu!... Bet tagad es esmu Jaunās Maizes draudzes loceklis...

Šiza. Tev nu gan nav viegli!...

Profmens. Pagaidām, kamēr nav uzstādīts krusts, uzraujiet to nejauceni te pie sijas.

Pampers (ar lielu entuziasmu izpilda pavēli). Tu man tagad atcerēsies, nekītreli, ko darīji pa nakti manā higiēniskā ledus bļodiņā!

Profmens. Protams! Tiesas procesu izziņoju vēl šovakar, tāpēc – pasteidzieties – vēl daudz citu darbu, pirms ķeramies pie krusta.

Priekšsēdis (Šizam). Kāpēc tu atnāci?

Šiza. Es visur esmu pie sevis – te vai citur.

Priekšsēdis. Es gan nē. Es tagad visu laiku jūtos pavisam citur...

Šiza. Arī iestājies sektā?

Priekšsēdis. Ko nu... Mesija jau nav īstais...

Šiza. It kā tu pats būtu... tas īstais, kas esi.

Priekšsēdis. Es jau teicu: tagad esmu pavisam citur... un man arī vairs nav svarīgi, kāds tad es esmu – tāds vai citāds. Manis nav. Un neesmu pārliecināts, vai esmu bijis. Vārdu sakot: pilnīgas muļķības...

Kurpnieks. Pilnīgas muļķības. Pasaulē viss pa vecam.

Šiza. Atkal visu noskaidrojām! Atkal neko nevar darīt! *Super!* Viss tiešām pa vecam. Nu, tad karāsimies! No šejienes paveras labs skats uz zombiju pasauli. Varu ieteikt jebkurai tūrisma aģentūrai ņemt šo apvidu savā kontrolē! Eksotika, bomži un vēl sekta par pilnīgi pieņemamām cenām. Un zināt: viņi patiešām ēd zābakus un krāso savus

senčus vismodernākajā stilistikā. Ei, jūs tur, mākslinieki, uzvelciet vecajam zaļas ūsas, tas būs jauns popsa vilnis visos žurku apdzīvotajos kontinentos! Vai rīkosiet arī grandiozu koncerttūri ar skaistumkonkursa elementiem. Pampers, ja tu iebāztu galvu savā podā, tu varētu pretendēt uz skaistuma karaļa titulu Cisis Universs!

Profmens. Paņem drāti un pievelc viņu ciešāk. Ja nobeigsies, es neļauņošos. Civilizācijai tas zaudējumus nenesīs.

Pampers. Varbūt uzreiz mest ap kaklu?

Profmens. Nē, dārgais... mēs taču izvēlējamies krustu. Tas būs daudz atbilstošāk Jaunās Maizes draudzes tiesiskajiem principiem. Visam jānorit pēc likuma un morāles prasībām.

Pampers. Es tikai tādēļ, ka tu teici: neļauņoties, ja viņš nobeigsies...

Profmens. Tas būtu tādā gadījumā, ja viņš nobeigtos nejauša gadījuma pēc, nevis mūsu mērķtiecīgas rīcības rezultātā. Vai saproti atšķirību?

Šiza. Pārāk daudz prasīts no skaistumkonkursa pretendenta! Viņš vēl nav iegaumējis, cik ir pulkstens!

Pampers. Kāds pulkstens? Ko viņš runā?

Šiza. Nu? Cik tad ir pulkstens?

Pampers. Kāda tam nozīme... Profmen, ko viņš tur murgo!?

Profmens. Neklausies! Veic savus pienākumus.

Priekšsēdis. Saule riet. Tūlīt būs tumšs. Zombiji atgriezīsies.

Profmens. Tiklīdz piesiesi, tūlīt dosimies gatavot un stādīt krustu. Tu, Dūšīgais, jau ej un sameklē divus piemērotus kokus: vienu garu, otru īsu. (Dūšīgais iziet meklēt.)

Šiza. Tikai nesajauc! Kā atrodi, tā pamēri, lai garais tiešām būtu garš, un lai īsais nebūtu vēl garāks! (Pampersam, kas savelk drāti.) Tu, kretīn!! Pats nepieliec bikses vilkdams!

Pampers. Tūlīt tu gaudosi vēl negantāk! (Iebrēcas.) Viņš man uzspļāva!

Šiza. Tu man vēl vemsi, maita! Visas tavas svētās iekšas izvelsies uz āru! Laizīdams neuzlaizīsi!

Profmens (Pampersam). Nekas, noslaukies. Es tev atļaušu iedzīt vienu naglu. Kur tu labāk gribētu – rokā vai kājā?

Pampers. Rīklē!

Profmens. Tas gan nav paredzēts, bet es padomāšu, vai nevaram izdarīt izņēmumu tieši šim gadījumam... Uzmanību! Tagad mēs likvidēsim pēdējo prettautisko simbolu mūsu vidē. Es runāju par šo! (Norāda uz grebumu kūts sienā.) Agrāk mums vajadzēja klusēt un paciest šo zaimošanu. Bet tagad varam runāt atklātu valodu: tas ir sātānisks veidojums! Jo kas gan kopš senseniem laikiem ir "zivs simbols" reliģijas kultūrā!? Tas ir tīrības simbols, cienītie! Un te ir atklāti nirdzīgi un klaji

izaicinoši parādīts, ka tīrība šim autoram pastāv tādēļ, lai to apgānītu. Uz to arī aicina, pat aktīvi aģitē šis paranoisko smadzeņu izperinātais monstros! (Norāda uz Šizu.) Te viņš ir šis plēsoņa. Un viņš atbildēs par visu nodarīto!

Šiza. Kādu atbildi tu gaidi, tirgus ķēms? Tev jau ir visas atbildes, kaifo ap tām, laizies, uzbudinies no savām patiesībām un izdrāz sevi spogulī – un to tu tiešām arī sekmīgi dari. Nekas cits man tev nav sakāms!

Profmens. Mani atbalsta visa civilizācija. Tu esi viens izdzimtenis!

Pampers. Jā, mēs atbalstām.

Priekšsēdis. Vai es agrāk biju citur prom, vai esmu tagad?...
(Profmenam.) Vai ikviens drīkst izteikties?

Profmens. Konkrēti jūs – nē! Jūs esat nodevis mūsu civilizāciju. Jūs esat arī atkritējs – Jaunās Maizes draudzē jums nebija vietas. Jūs izdarījāt izvēli. Ergo: paturiet vien savas gudrības pie sevis. (Pampersam.) Lauz to! Cērt ārā!

Pampers. Ar ko?

Profmens. Ar jebko!

Pampers. Labi. (Sameklē kādu lūzni un sāk cirst gravējumu.)

Mēness. Lejā atkal mājas baļļuks ar mākslas vingrošanu!

Saturns. Dod viens otram sejā?

Mēness. Aha! Un, liekas, ar smagiem instrumentiem!

Saturns. Lai labi noiet!...

(Pēc kāda cirtiena, izgāžas gabals sienas, tajā paliek caurums, kūp aukstā gaisa strāva.)

Profmens. Tas jau ir pārspilējums! Tā var sagāzt visu māju.

Pampers. Piedod. Ļoti vārgs mūrējums...

Profmens. Es tevi saprotu. Tā vai citādi, galvenais ir padarīts. Mēs varam justies attīrījušies. Bet darba vēl daudz. Tūlīt pat nekavējoties jāuzslej krusts. Dūšīgais! Kur tu esi?

Dūšīgais (ienāk). Es atradu kokus... Re, tur ir caurums.

Profmens. Tas tur jau bija. Punkts.

Dūšīgais. Tur bija “cilvēks ar zivi”...

Profmens. Tas ir iztīrīts.

Dūšīgais. Bet... kā bija pareizi jāsaka?... Vai es *esmu spējīgs* pajautāt: kāpēc!?

Profmens. Mūsu civilizācijas ētiskās skaidrības vārdā.

Dūšīgais. Vai civilizācijai nevajag “cilvēku ar zivi”?

Profmens. Vai jūs atbalstāt tās neķītrās darbības, kas tur tika attēlotas?

Dūšīgais. Nē. neatbalstu.

Profmans. Ar to nepietiek! Nākošais jautājums: vai jūs tās nosodāt?

Dūšīgais. Jā. Nosodu.

Profmens. Jūs esat civilizēts cilvēks. Paldies jums par to. Bet tagad pietiks runu, ķersimies pie darbiem. Krustu jāpabeidz šovakar pat.

(Profmens un Pamperss dodas ārā. Dūšīgais paliek pēdējais.)

Dūšīgais (Šizam.) Tas bija mans mīļākais mākslas darbs... Taču es neesmu spējīgs nostāties viens pret visu civilizāciju... Lūdzu, piedod! Man jāiet palīgā naglot krustu...

Šiza. Nesatraucies tā. Es, piemēram, nemaz nesatraucos.

Dūšīgais. Tas ir labi. Nav taču pēdējais mākslas darbs šajā pasaulē, vai nē.

Kurpnieks. Pēdējais gan. Šajā pasaulē.

Dūšīgais (tuvu Šizam). Es tevi mīlu. Slepeni mīlu...

Šiza. Atsien mani. Man jābēg.

Dūšīgais. Nē... Es mīlu... Bet neviens nezina manu īsto ceļu. Klusu, nesaki neko... Kas zābaku nav ēdis, tas ceļu nav gājis!...

Šiza. Nevaru iebilst.

Dūšīgais. Neiebilsti. Neiebilsti! Es padomāšu, vai man pašam nepamēģināt mākslu... “Mirdzošā lilija!” Atceries šo nosaukumu: “Mirdzošā lilija”... Varbūt izdosies... Kā jums šķiet?

Šiza. Man, šķiet, ka viss būs baigi štokos!

(Dūšīgais dodas veikt savus pienākumus. Viņš ir radošu ieceru pārpilns.)

Kurpnieks. Viņš tiešām to radīs.

Šiza. Ak tā? Varu iedomāties: radīsies vajadzība un tiks izdarīts pasūtījums.

Kurpnieks. Tas jau ir izdarīts.

Šiza. Tad ir īstais brīdis uzdziedāt pareģošanas dziesmiņu, kas sauksies “Dziesma par to, kā mainījās klimats un biomats.”

Kurpnieks. Man tevi atbrīvot?

Šiza. To gan es tev neieteiktu darīt, jo pretējā gadījumā tev vajadzētu bēgt kopā ar mani. Tu esi foršs vecis, tu neāksties, neizliecies par varoni un nevienu nemāci, kā pareizi dzīvot, bet tev taču nav uznācis aicinājums nobeigt dzīvi pie krusta! Lai gan zinu, ka tu jebkurā brīdī vari iekāpt vilcienā un aizbraukt.

Kurpnieks. Īstenībā, es nevaru. Tu varēji, kad bija iespēja, bet tam, protams, nav nekādas nozīmes...

Šiza. Es varētu iztēloties, ka sen jau esmu prom, tomēr šaubos, vai tur ārā blakus esošās krusta spējīgās personas to ņems vērā.

Kurpnieks. Kāpēc tad atgriezies?

Šiza. Apmetu deviņus lokus un nosalu. Bez tam man neienāca prātā, ka zombiji varētu nodibināt nelaiķu komūnu. Viņi ir ļoti

sabiedriski, cik paguvu pamanīt. Esmu pilnīgi mainījis domas par aizkapa dzīvi. Man likās, ka beigtam būt – tā ir tāda individuāla padarīšana... Bet vārtos bija mana kāja, tāpēc ilgi nopūlējās pirms tos aizvēru ciet... Ar vienu vārdu sakot, dziesma nav par to...

(Dziesmas laikā Profmens un Pamperss, Dūšīgajam piepalīdzot aizrautīgi būvē krustu, piesit takti ar āmuriem un dejo zombiju solī.)

Šiza.

Pārvelc zeķes vakarā, un neskaties uz prestižu, jo rīt būs atkal jauna diena – neatdos tev kepku...

...sezona kā finansējums izsīks, talants savā laikā nobeigsies, un pienāks pilna istaba ar zeķēm, pilna galva baltiem baložiem,

bet balodim ar vēderu nav labi, balodim ar pasauli nav labi, balodim vairs neiet mīlestībā, balodis iet satīties ar mākslu –

ko gan sezona var dāvāt balodim, kam vēders ļoti nelabs un kam naktsdzīve nāk virsū gadusimta soļiem?

it neko tev nedod sezona, tev nedod citu it neko kā spoguļi, ko notīrīt ar zeķi...

ja tu skaties spoguļī, tad aizdedzini sveci, kad tev tavā kabatā ir salocīta kepka...

tikmēr zvaigznāji visapkārt brīnās, kā pie mums te lejā ģēniji ar sūdu cīnās...

Profmens (dzied).

Māksla vajadzīga, lai es varu slavēt, un lai varu ieiet mūžībā!

Tā es eju pašizziņas ceļu – morāle nav tikai ārējs vērtējums!

Pamperss (dzied.)

Ja dzīvo blakus kuniķiem, tu dzīvo Kino ielā, ar visiem labi saproties un godu slepus sargā! Ai, sargi godu, godu, godu slepus sargā! Ai, sargi godu, godu, godu ziemā bargā!

Priekšsēdis (dzied).

Es vairs nezinu, kur manas mājas, nav vairs vietas kurā patverties, bet kādreiz ļoti ticēju, ka atnāks

reiz rāma renesanse kādā dienā parastā, kad nelīst...

Dūšīgais (dzied.)

Es jums atnesīšu renesansi, cilvēce, vai tu jau mani nākam jūti?

Es atnesīšu renesansi, vienā dienā uzplauks lilijziņš!

Mesija (garāmejot).

Ai, manu miesu ieēdiet, ai, ieēdiet kaut savu, ai, jūs viens otru ieēdiet – jo jums vēl viss ir priekšā: gan *kreizī* vainas apziņa, gan *pabliskais releišens*, gan viltus mātes cerības, gan – “beigās viss būs labi”!

Mēness un Saturns (dzied un dejo sadevušies rokās).

Mēs neko tādu nedarām, mēs tikai gājām garām

un ja mēs garām paejam, tad tikdaudz pateikt varam:

mēs dzīvojām, kā debesīs, mēs dzīvojām, kā transā,
bet visi sūdi iesākās, kad nāca renesanse!

(Nāk renesanse...

...un visi tai **korī**: Tiš, atpakaļ, renesanse, kur tu līdīsi, stulbā
govs!

(... un renesanse žigli aiztipina aiz kulisēm, kur dodas uz aktieru
ģērbtuvēm un dzer tālāk.)

Kurpnieks. Hamlet, sakiet, lūdzu, kādu lomu jūs savā dzīvē
vēlētos nospēlēt?

Šiza. Mana sapņu loma ir renesanse... Katrs aktieris kādreiz
vēlētos nospēlēt renesansi...

Priekšsēdis. Kaut es nebūtu dzīvojis nekad...

Profmens (aplūkojot pagatavoto krustu). Šis darbs nu būtu
paveikts. Un paveikts no sirds. Tagad drusku atelsīsimies, pēc tam
uzcelsim krustu, un tad stiepsim to nejauceni, to Barabas pārdzimteni
šurp uz taisnīgu tiesu!

(Dūšīgais un Pamperss vienā ritmā māj ar galvām.)

Kurpnieks. Drīz būs nakts. Īpašā rudens nakts, kad austrālie
ķermeņi atgriežas ēst putru...

(Tiek pacelts un nostiprināts krusts. Tas nošūpojas un sastingst.
Tajā pašā brīdī...)

Metrs (strauji izslejas). Sapnī es ēdu gardu aci... Nu man būs
garda acs!...

Priekšsēdis (ātri, ātri pie sevis.) Ja man ir jāpaliek bez acs, tad
man jācīnās, tad man jābūt pretī, bet it neviens nevar būt pretī pret
acīmredzamu pārspēku, pret kuru nevar būt nekādas pretošanās, tāpēc es
palikšu bez otras acs, bet es negribu palikt bez acs, man ir kaut kur jābēg,
bet es nezinu – kur...

Metrs (izstiepj rokas un tuvojas Priekšsēdim.) Nekas ne no kā
nerodas... un nekur nepazūd...

Priekšsēdis. Paklau, Metr! Es jums daudz savā dzīvē esmu
piedevis. Jūs mani divreiz izgāzāt eksāmenos: pirmoreiz tāpēc, ka jums
bija gremošanas traucējumi, otrreiz uz greizsirdības pamata, jo jums bija
izlicies, ka esmu iemīlējies tajā pašā laborantē, kuru pats aiz vecuma
nespējāt iemīlēt! Jūs mani intelektuāli izkalpinājāt un visus manus
rokrakstus pārrakstījāt seno asīriešu ķīļrakstos, lai neviens cits visā
pasaulē tos nesaprot! Jūs regulāri katru gadu norāvāt man no
degunpriekšas visus apbalvojumus, atzinības rakstus un pat apsveikumus
Ziemassvētkos! Jūs visiem dzirdot apsūkājāt mani par sekularizējušos
kapelānu... un, piedodiet, par āpša pakaļu. Jūs padarījāt manu dzīvi par
pašnāvības noliktavu. Jūsu eksperimenti laiktelpas melnā cauruma
mākslīgā izraisīšanā noveda pie Ledus Laikmeta... Un tomēr es turpināju
jūs cienīt un pat dievināt... Jūs beigu beigās izrāvāt man vienu aci. Es to

uztvēru vienkārši, kā likteņa izaicinājumu. Jo ticēju, ka esat dižākais starp mirstīgajiem, mans garīgais tēvs un civilizācijas glābējs. Taču, ja jūs aiztiksiet man vēl otru aci, tad es metīšu jums ar šo kasti tieši pa pieri! (Paceļ kasti, uz kuras bija stāvējis, kā uz tribīnes konferences laikā.)

Metrs. Slihts students neredz pat savu degungalu, nemaz nerunājot par kakla ādamābolu...

Priekšsēdis. Vēl vienu soli, un jūs būsiet kastē līdz ausīm!

Metrs. Es piezagšos no aizmugures...

Priekšsēdis. Ne soli!... Ak, Dievs!... Tagad tam jānotiek!...

(Brēkdams bliež ar kasti, kas uzmaucas Metram līdz vidum.)

Šiza. Bravo! Būtu šeit vēl viena kaste – es izsauktu uz “BIS”!

Metrs. Esmu saistīts? Vai es esmu Prometejs? (Ar pārdabisku spēku izplēšas no kastes, pa gaisu jūk dēļu skaidas. Satver Priekšsēdi. Cīņa. Priekšsēdis ātri pagurst.)

Kurpnieks. Ei, Mēness! Vai tu mani dzirdi!?

Mēness. Ko gribi, muša uz divām kājām?

Kurpnieks. Pasaki: BŪ-Ū!

Mēness. Neredzu – par ko!?

Saturns. Jā! Kāds mums te profīts!? Kosmisko putekļu tev nav – kas tev vispār ir!?

Kurpnieks. Es varu padarīt tevi brīvu. Tad tu varēsi aiziet kosmosā, uz kuru pusi patiks. Tu nebūsi piesiets orbitā!

Mēness. Kā tad tu to vari? Neesmu gan dzirdējis, ka tādi *šesķorkas*, kā tu spētu atcelt visas Sistēmas galējos likumus!

Kurpnieks. Šodien ir īpaša diena – tu pats drīz sapratīsi, kas šī par dienu...

Saturns. Es arī sapratīšu?

Kurpnieks. Lai cik tas būtu neticami – pat tu to spēsi.

Mēness. Man tā vienkārši tev jānotic! Tā, ja? Ņēmu un noticēju?

Kurpnieks. Lai pateiktu “BŪ-Ū”, nav nemaz tik pārmērīgi augsta noticēšanas pakāpe. Jebkura planēta tavā vietā riskētu. Pat Venēra.

Mēness. Patiesībā jau, nekur tu nevari nolīst tā, lai es vajadzības gadījumā nevarētu tevi dabūt ciet! Domā, tāda vajadzība neradīsies...

Kurpnieks. Nerunā daudz, saki: “BŪ-Ū”!

Mēness. Bet aci no izraušanas tas glābs tikai uz kādu laiku... Jaukt likumības – tas ir stulbi! Tu pats to zini.

Kurpnieks. Saki!

Mēness. Nu, tagad, skaties!... BŪ-Ū!... BŪ-Ū!...

(Metrs atraujas, kad jau sācis stiept roku pēc acs.)

Metrs. Man jāiet... mani sauc immateriāla vēlme, mani aicina...

(Profmens, Pampers un Dūšīgais arī kustās zombiju gaitā)

Profmens. Tālu tālu...

Pamperss. Ak, kāds nemiers, kādas alkas...

Dūšīgais. Veļu nakts vēji nes mani turp, turp...

Šiza. Kas tur skan?... Kas par tādām paranoiskām sirēnu balsīm... Laidiet!... sasodīts, es tā vairs nevaru karāties... Mani mētā kā ūdenskritumā...

Kurpnieks. Viena vienīga nakts, kad visi Tuneļi vaļā. Atceros vēl pagājuša gadu tūkstoša sākumā, zemnieki iznesa uz lieveņa mielastu astrālajiem ķermeņiem, kas nāca paviesoties tajās vietās, kur tie vienkārši bijuši tādi, kādi jau nu bijuši pasaulē radīti... Kaut kā novērots, ka cilvēks visdabiskākais ir brīdī, kad kāpj pār sliekšni – neviens nezina, kāpēc tā... Protams, kolīdz viņš saskrējās durvīs ar citu cilvēku un vienam nācās palaist otru garām... tad nekā!...

Mēness. *Nu. moins!*... Bija vērts teikt "Bū-ū"! Tas ir kā Galaktiskais metāla roks! Superīgi! Astrālo ķermeņu metāla *koncis!*

Saturns. Ū, *izbesīsimies!* Kurpniek, būtu uzreiz tā teicis!

Mēness. Kas par kaifa *muzonu!*

Saturns. Kas vēl būs!!! Vēl tikai uzņem apgriezienus!

Mēness. Būs! Nu, būs! Nu! Tūlīt ies ar pilnu *paueru!*

Saturns. Gāž no orbītām ārā! Jā-ā-ā-ā! Dod iekšā, griez visus *volūmus* līdz galam! Nu! Nu, *davai! Davai!*

Mēness. Dod decibelus! Dari ar mani to! Nelaid slienu, *močt* nost, *močt!* (Uzlec Saturnam uz pleciem, fano, gaudo, svilpj.)

Saturns (skandē ritmā). Ār-prāts! Ār-prāts! Ār-prāts! (Kauc pilnā balsī.)

(Abi arvien vairāk ieiet transā, nedzirdama skaņu viļņa pārņemti.)

Profmens (nāk uz priekšu un šajā laikā viņa gaita top arvien līdzīgāka ikdienišķai gaitai, mainās gaismas, apkārtne iegūst krāsas un gluži naturāla biroja apveidus.) Es eju uz savu darbu, pa iestādes gaiteni, es esmu atnācis pirmais, nē, skatos – apkopēja jau priekšā, tas arī dabiski, jo es nāku tikai pirms astoņiem, bet apkopēja vismaz no sešiem. "Labrīt, kungs!" viņa saka, un es pieklājīgi paloku galvu. Man rokā ir mans diplomāta tipa portfelis ar dokumentiem, kurus biju paņēmis uz māju izskatīt, jo manā dabā nav parakstīt dokumentus pa roku galam, pašam nezinot, ko parakstu. Savā ilggadējā praksē esmu redzējis pietiekoši daudz apsvilinājušos putniņus, kas tad lidojuši no vēl augstākām vietām, nekā manējā... Atbildības man netrūkst... Lūk, mans ērtais galds. Mani lielākie un mazākie skapīši ar daudzām atvilknēm. Man patīk, ka ikvienai lietai ir sava noteikta atvilkne. Es neciešu aizbāztas atvilknes. Dokumentiem ir jāelpo! Tie nedrīkst nostāvēties. Vistrakākais, ko varu iedomāties ir sagūlusies dokumentu kaudze, kur teksts saspiež tekstu, zīmogs salīp ar zīmogu un viss sajūk vienā neatšķetināmā spinningauklas mudžeklī...

(Mēness un Saturns raustās ekstāzē.)

Šiza. Laidiet mani vaļā, es gribu izmest kājas pa centru, es gribu uz *pabu*, es gribu pie džekiem!... Es vēlos, lai mani izģērbj, lai glāsta, glāsta, glāsta... tad es parādīšu, ko spēju... Pilna istaba verdošas gaismas un krāsainu dūmu aizplīvurotas acis... Palaidiet mani! Lūdzu!... Un nemelojiet man tieši sejā, nepūtiet savu smirdošo elpu uz loga stikla!... Es redzu pasauli, kāda tā ir! Jūs arī to gribētu, bet vairs nespējat!...

(Pāri ledus kalniem paretam, paretam, bet tad jau biezā straumē sāk plūst žurkas.)

Priekšsēdis (naktslampiņas gaismas lokā, savā darba istabā, pie rakstāmgalda.) Paskatīsim, paskatīsim... ko saka Heivudas kundze... “Redze, dzirde, tauste un citi jutekļi ietekmē mūsu dvēseli no ārienes. Mēs uzņemam tās kā skaņas, smaržu un krāsas. Prāts ir dvēseles celtnieks, kas iespaidus krāj, kārtu un pārstrādā. Tas nav vis kungs, bet kalps dvēseles mājās. Visa pasaule šķietas mums grezna tikai jutekļu un prāta dēļ. Šis greznums ir tikai mūsos, mūsu pašu šķitums, jo pati ār pasaule ir tumša un klusa.” Es vēl piebilstu: auksta. Bet tad jāsecina, ka patiesāko patiesību visā tās īstumā var ieraudzīt tikai noņemot prātu un jutekļus... vismaz atslēdzot to darbības rezultātus, kas... Kādā veidā tad lai tie parādās?... bez prāta, bez sajūtām... Un kā tos atslēgt? Protams, ar intensīvu, iespējams, ultraintensīvu baltumu. Visbaltākās lietas. Kas tās ir? Kas ir baltāks par baltu? Slimnīca, kas vēl? Balta dvēsele? Kā to izmantot vienlaicīgi gan kā eksperimenta objektu, gan kā laboratorijas iekārtu, gan reģistrējošu ierīci... Tfu, tas taču absurds... bet – ko citu darīt psihoanalītikim?... “Psihe IR tēls”, saka Jungs. Kaut kā taču viņš to noskaidroja... sasodītais pārgudrinieks!...

Pamperss (nāk uz priekšu, ap viņu iekrāsojas, iesmaržojas un ieskanas lielveikala plauktu pasaule). Tēja, tēja, kafija... kafijas vēl bija diezgan... ak, kur te bakalejas plaukti, likās ka šajā pusē, bet laikam kaut kas pārkārtots... kāds labums veikalā no tādas reorganizācijas, es to saukšu taisni par dezorganizāciju... Ak, tā tepat jau ir! Tā, ko mēs te nemsim? Nemsim musli... vai labāk ņemt tās pašas kukurūzas pārslas...

(Žurkas blīvā barā uzbrūk Pampersam un sāk to plosīt pamazām atraujot locekļus, taču Pamperss to pat nepamana, viņa balsī nezūd ikdienišķās, tīksmīgu rūpju intonācijas.)

Pamperss. ...“manējais” tomēr vairāk uz musli. Bet muslis uz pusi dārgāks. Ej, tagad saproti, ko lai dara. Nebūs atkal labi. Atnāc tad pats, paskaties cenas un pasaki: kā ir labi! Protams, ir jau brīnišķīgi, ja kāds tavā vietā visu nopērk... ko nu tur “lauleņu būšanas”... fu, kā es domāju!... Tā tikai šķiet: pie sevis, pie sevis, kamēr vienreiz iznāks skaļi un tad... pēc kā tas izskatīsies... (Īsā mirklī no viņa palikusi tikai runājoša galva). Un garšvielas! Kas notiek ar manu galvu!? Vai tad var aizmirst garšvielas! Atkal jāiet atpakaļ... Ja nav galvā, tad kājām darbs...

(Žurkas pierijušās un asiņainiem purniem lēni atkāpjas, aizstiepjot līdzī atrautos locekļus.)

Metrs (ietverts gaismas kūlī.) Es esmu atkal savā pieminekļī skvērā. Ir rudens. Visu dienu lija slapjš sniegs. Cilvēki nenāk parkā pastaigāties. Viņi visi iet garām. Viņiem ir auksti un viņi grib paslēpties. Pasaule ir tāda, kurā gribas paslēpties. Bet mans liktenis ir – stāvēt skvērā un paust idejas. Es sēžu rudens dienā un cenšos uzturēt kaut kādu idiotisku misijas apziņu savā granīta ķermenī. Skaidrs, ka man neizdosies. Ikdienā jau arī visiem vienalga, kur es sēžu, kur nesēžu un tad man ir miers. Bet drīz būs valsts svētki un... visi atradīs kur paslēpties, vienīgi man nebūs kur... Un tā gadiem ilgi... Un tā gadiem ilgi...

(Tumsa.)

2.

(Tā pati vieta no rīta. Metrs savā vietā, nekustīgs. Kurpnieks dzen naglas. Priekšsēdim abas acis aizklātas ar melniem apsējiem. Šiza joprojām karājas piesiets. Profmens staigā pa noslēgtu orbitu ap Pampersa galvu. Dūšīgais kaut ko slēpj zem skrandām.)

Profmens. Mesija! Nāc tagad iztiesā to kāzusu, kas te atgadījies! Manu laulāto draugu apēda žurkas! Vai tas ir taisnīgi!?

Dūšīgais. Ļoti netaisnīgi, ļoti netaisnīgi...

Profmens. Vai tu atbildi Mesijas vietā?

Dūšīgais. Es tikai izteicu pieņēmumu... VARBŪT, ka netaisnīgi...

Profmens. Vai tik tu negribi teikt, ka taisnīgi?

Dūšīgais. Ak, nē, nē... tik tiešām!...

Profmens. Atbildi skaidri un gaiši: jā vai nē?

Dūšīgais. Kas?

Profmens. Redzu, ka tu vienkārši nīrgājies. Garām aizlidoja gāzesplīts, tu re, pat spārnus nevēcinot... Tev ausis nosarka... Lūk, smīniņš arī parādījās... Klusībā ceri paturēt psiholoģisku pārsvaru?... Aiz vārdu spēlēm gribi paslēpt savu īsto, nekrietno nostāju. Redzu! (Neredzamai personai) Neriskējiet šajā vietā pāriet ielu!...

Dūšīgais. Es baidos...

Profmens. Nebaidies. Tev vieta jau ir gatava. Skaties, tur kur es rādu ar pirkstu... Pie krusta!

Dūšīgais. Vai mani?

Profmens. Tu noliedzi visu, kas mums bija pats sāpīgākais, pats tīrākais un vainīgākais: tu noliedzi Klusumu!

Dūšīgais. Tā nav taisnība! Palīgā! Mani grib nogalināt! (Kliedz žēlabaini un ilgi, kā durvju enģe)

Mēness. Protams, ka *nomočs*.

Saturns. Nē, *nenomočs* – samīzīsies...

Mēness. Deram?

Saturns. Uz ko?

Mēness. Kas paspēlēs, tas nokāps lejā un uznesīs augšā veco mērgli, kas sēž un nekustās.

Saturns. Kam tev mērglis?

Mēness. Liksim, lai riņķo ap mums un pēc tam metīsim šautriņas.

Saturns. Tas ir *kruta!* Ja līdz vakaram *nenomocīts*, tad es būšu vinnējis.

Mēness. Līdz vakaram nebūs jāgaida. Tas vīriņš ir sajucis, viņš tagad ir maniaks!

Profmens. Tagad tu kliedz? Bet kāda ir tava patiesība? Kur tu esi dzimis? Vai tu esi dzimis? No kurienes tu nāc? Uz kurienu tu ej? Atbildi – neizvairies!

Dūšīgais. Palīgā!

Profmens. Tā nav atbilde. Kas ir tavi līdzdalībnieki? Kas tev ieteica apgānīt mūsu civilizācijas nama sienas!?

Dūšīgais. Jūs sajaucāt... nevis es iegravēju sienā “cilvēku ar zivi”, to izdarīja Šiza! Es biju tas, kurš to iznīcināja! Es paklausīju jūsu pavēlei! Vainīgais ir Šiza... viņu vajag sist krustā!

Profmens. Šo vārdu jau esmu dzirdējis citas lietas sakarā. Vai gāzesplītī var izcept spilvenu?... Turpini! Atzīsties! Citus vārdus!

Dūšīgais. Nav vairs citu...

Profmens. Meli, meli un atkal meli! Tu gribi man iestāstīt, ka labība dīgst!? Tu gribi, lai noticu, ka ozolā šķēres lec!? Ne-pa-tie-sī-ba! Gar upes malu neiet vīrs ar stellēm plecos! Nekad tas nav pieredzēts! Sapрати, ne-kad! Tev nav izredžu. Tu esi par daudz samelojis... Ei, visi šurp! Būs tiesa! Es pavēlu! Visi uz tiesu!

Kurpnieks. Te vairs neviena nav, kam nākt.

Priekšsēdis. Par ko tu runā?

Šiza. Te neviens nezina, ko runā.

Kurpnieks. Pasaulē viss pa vecam. (Pieiet pie sijas, sāk atbrīvot Šizu). Šķiet, arī tu vairs it nevienu netraucē...

Šiza. Šķiet, ka tam arī nav nekādas nozīmes. Man asinis ir apstājušās. Drātis aizvelk dzīslas ciet – atceries to – varbūt noderēs...

Pamperss (tikai galva). Padod man bļodiņu ar ledu, kuru es lietoju sejas ādas uzlabošanai!

Profmens. Pagaidi mazliet! Tagad būs tiesa.

Pamperss. Es nevaru gaidīt. Esmu pieradis katru rītu ieberzēties ar ledu. Tas ir veselīgi!

Profmens. Kur tu to atstāji?

Pamperss. Pie krusta, vai tuvumā... Pameklē.

Profmens. Ko tad es daru? Vai tad es nemeklēju?

Dūšīgais. Atlieciet tiesu... Es palīdzēšu...

Profmens. Tiesa to ņems vērā. Varat cerēt uz labvēlīgāku iznākumu nekā... teiksim... izbarošana žurkām.

Dūšīgais (paceļ skrandas un pasniedz bļodiņu). Lūdzu!

Pamperss. Paskaties, lūdzu, vai gadījumā tur atkal kāds nav izdarījis netiklas darbības...

Dūšīgais. Tas nav tā, kā jūs domājat... Es to nedarīju aiz nešķīstības... Tieši otrādi!

Pamperss. Dzirdi! Tas ir viņš.

Profmens (skatās bļodiņā). Un arī redzu!

Pamperss. Un tu vēl ceri uz soda mīkstināšanu, tu seksuālais maniaks?!

Dūšīgais. Saprotiet, lūdzu... Tas ir mans mākslas darbs... Tur uzplauks mirdzošā lilija... Dienu no dienas, ik stundu, ik minūti es domāju, kā mēs turpināsimies... tādā aukstumā. Kam mēs nodosim savu ģenētisko mantojumu! Un tikai pēkšņa inspirācija... kādu nakti mēness gaismas iespaidā mani apciemoja iedvesma!

Mēness. Viņi šo nožmiegs vēl pirms es pagūšu nospļauties!

Saturns. Nespļauj! Atkal kādam uzkritīs uz galvas! Man nav žēl, bet, lai ir *po česnomu!*

Dūšīgais. Mēness spīdēja pilnīgi zils. Tā stari strāvoja pāri ledainajiem pakalniem un ielejām. Klusums un mūžība. Un tad es iedomājos, ka radīšu mirdzošo liliju... Es nostājos ar seju pret mēnesi, es paņēmu bļodiņu ar ledu...

Profmens. Tu esi jucis prātā. Bleķa bļoda nav vis inkubators! Čībā nevar klonēt govi... Spermas bankā teātrim nav vietas!...

Dūšīgais. Jūs to nezināt, jūs to nevarat zināt! Ļaujiet tai pastāvēt mēness gaismā, tad redzēsiet! Mana mākslinieka intuīcija saka: vajag izdoties! Redziet, es viss trīcu no uzbudinājuma, tas nozīmē tikai vienu: īstā stunda drīz sitīs! Tas būs jauns pagrieziens mākslas vēsturē un ģenētikā, un visubeidzot visā civilizācijas gaitā... Līdz šim mēs grozījāmies uz vietas, taču tagad sāksim iet uz priekšu. Mēs turpināsimies. Jo kas gan pasaulē ir svarīgāks par turpināšanos!...

Šiza. Ja mani nebūtu tik cieši sasējuši un asinis varētu ritēt, es smietos!...

Priekšsēdis. Bet ja man būtu acis, es raudātu... ar to arī atšķiras mūsu paaudzes...

Mesija (nāk atplestām rokām). Kā klājas, mani brāļi? Vai pieminējāt mani? Vai Jauno maizi ēdāt?

Profmens. Mēs pieminējām, jūs, ak, kungs!

Pamperss. Un maizi arī ēdām! Man garšoja labi.

Profmens. Nešķīstību sākām iznīdēt... Lūk, krusts jau uzslīti – tur drīz jo drīz kādam savas nolādētās un prettiesiskās rīcības dēļ būs lemts savu negodīgo eksistenci pārtraukt. Jūsu vārdā, skolotāj!

Mesija. Vareni esat pacentušies. (Pampersam) Kas tev kaiš?

Pamperss. Nekas. Patiesi – it nekas! Jaunās maizes vārdā esmu gatavs nest vēl ne tādus upurus!

Profmens. Mēs visi esam gatavi.

Mesija. Bet vai pašu galveno atceraties?

Profmens. Kalpot jums un iznīdēt ļaunumu!

Mesija. Ne jau tas, ne jau tas ir galvenais... Nu?

Pamperss. Ziedot nākamībai sevi visu, neatstājot personīgai lietošanai it neko!

Mesija. Arī nē... Nu?

Dūšīgais. Es zinu! Es zinu galvenos vārdus! “Mūsu sabiedrībā nav nekā labāka par JAUNO maizi, kuru ēdot nekad nav jāmazgā rokas”!

Mesija. Pareizi! Tu esi pravietis! Uz ceļiem visi citi nejēgas, kad pravietis runā uz jums! Teic vēlreiz manus vārdus, bet skaļi, tā lai to dzird visa civilizācija. Runā pravieti, civilizācija gaida patiesu vārdu!

Pamperss. Ak, Mesija... es nevaru vairs nomesties uz ceļiem...

Mesija. Meties uz deguna! Nu, pravieti, tava stunda ir sītusi!

Dūšīgais (kliedz, cik spēka). Mūsu sabiedrībā nav nekā labāka par JAUNO maizi, kuru ēdot nekad nav jāmazgā rokas!!!

Mesija. Es tevi izvēlos. Un dodu tev jauno maizi. Visiem pārējiem – sorry!...

Profmens. Jūs tā nevarat rīkoties, skolotāj! Es to nespēju paciest! Man pārplīsis sirds...

Mesija. Esi peticīgāks, esi pazemīgāks! Pārdomā savas kļūdas un pacieties – gan tu atkal celsies, jo nav tādu uzticības rekordu, kurus nevarētu ar laiku pārspēt. Šīsdienas sacensībās jūs pienācāt otrais. Trenējieties uzcītīgi, jums viss vēl priekšā.

Profmens. Paskatieties! Paskatieties vien uzmanīgi, Mesija! Tur ir mans laulātais draugs! Viņš kalpojot jums ir zaudējis lielāko daļu sava veidola, es pat uzdrošinos apgalvot: LABĀKO daļu. Un ticiet man – es ar viņu nedzīvoju kopā pirmo dienu, es zinu, ko runāju! Un tagad jūs man nevērīgi paziņojat, ka esmu tikai otrais!?... Ak!... man jau plīst sirds... ak!... nu, tā... pušu ir... (Pakrīt un nekustās.)

Pamperss. Ak, dārgais! Ko viņi ar tevi izdarījuši!? Tfu! Spļauju virsū tai jūsu jaunajai, nenorūgušajai maizei! Man ar varu to grūztu rīklē, arī tad es neēstu! Nezvēru banda! (Noripo blakus Profmenam.)

Mesija. Klusu, klusu, galviņ! Elpo dziļi! Bet tu, mans pravieti, valdi! Vēlu panākumus un nekad neaizmirsti, ka...

Dūšīgais (kliedz tikpat stipri, kā iepriekš.) Mūsu sabiedrībā nav nekā labāka par JAUNO maizi, kuru ēdot nekad nav jāmazgā rokas!!!

Mesija. Pareizi. Visi pārējie – smaidiet, gan jau būs labi! (Prom.)

Dūšīgais. Beidzot mani novērtēja... beidzot es esmu cilvēks savā civilizācijā! Neesmu vis vairs kaut kāds parasts bļodiņas drāzējs!... Starp citu, kur mana bļodiņa?

Pamperss (nicīgi smejas). Te man pie mutes! Es to izēdu! Dabūji, šķiņķa gabals iesmu spēķī!?

Dūšīgais. Tu tiešām izriji manu sēklu?

Pamperss. Interesanti gan, kurš pirmais piesmēja manu higiēnisko ledu!?

Dūšīgais. Kā gan tu to varēji apēst, ja tev vairs nav rumpja?...

Pamperss. Nedomā, ka tikai jums zemāko sabiedrības slāņu pārstāvjiem vienīgajiem ir tiesības uz rupjībām! Es paņēmu mutē!... Mans vīrs tagad ir miris, un tāpēc varu padzīvot vaļīgāk...

Dūšīgais. Tu iznīcināji manu mākslas darbu pašā iecerē... Es varētu tev noraut galvu, ja vien tas jau nebūtu izdarīts... Tomēr es tev piedodu! Es tagad esmu pravietis. Man jādzīvo saskaņā ar Jaunās maizes idejām... Ņem mutē un ēd visu, ko redzi, tev taps piedots... Es piedodu arī Šizam, es viņu atbrīvošu tūlīt pat!... Es jau steidzos!

(Lēkšiem metas iekšā kūtiņā. Tur – aklais Priekšsēdis, paralizētais Šiza, pieminēklī pārvēries Metrs un Kurpnieks, kurš mierīgi turpina naglot.)

Dūšīgais. Tagad jūs visi esat brīvi! Nebūs vairs nekādas konferences, nebūs spaidu darbu pie krusta būvēšanas, nebūs augstāko un zemāko! Nodarbojieties ar mākslu, ēdiet jauno maizi... bet rokas nemazgājiet nekad!

Šiza. Mēs visi esam ārkārtīgi brīvi.

Priekšsēdis. Es it īpaši. Naktī astrālais ķermenis allaž visbrīvākais! Man ir nakts.

Dūšīgais. Tagad nevienam otru nebūs jāsauc par seksuālo personu, katrs no mums atkal drīkst būt vīrietis, kā es, vai sieviete, kā... es nezinu, kurš... Es atklāti atzīstos, ka esmu vīrietis! Tagad arī jūs drīkstat to atļauties.

Šiza. Aizej labāk izdrāz bļodiņu...

Dūšīgais. Es to darīju mākslas labā. Es gribēju radīt “mirdzošo liliju”... Tā būtu tik mirdzoši balta, ka ar to greznojusies līgava kļūtu tik īsta, tik dabiska, kā pats patiesības iemiesojums.

Priekšsēdis. Zinu, zinu... Ultrabaltā krāsa, kas noņem prāta un jutekļu raidījumus. Lai astrālajam ķermenim atklātos pasaule, kāda tā ir: klusa, bezkrāsaina un auksta. Cienījamais Metrs to jau izdarīja. Un pasaulē iestājās Ledus laikmets.

Dūšīgais (Šizam). Man tev kas sakāms...

Šiza. Nu?

Dūšīgais. Es gribētu, lai mēs būtu citur...

Šiza. Tu domā, ka viņi klausīsies? Nevieni. Tagad visiem vienai...

Dūšīgais. Tev arī?

Šiza. Jā. (Klusums.) Prožektori un saules aizvelk seju ar gaismu, acis ir ciet, bet tēlu pasaulē krīt ēnas un tumsa uzsūc katru kustību. Es nevaru izsekot gaismai, tā nozūd pārāk ātri. Ceļi atgriežas, gaisma neatgriežas. Man nav tik daudz laika. Es nevaru sagaidīt gaismas atgriešanos.

Dūšīgais. Tu nevari pakustēties?

Šiza. Es varu aiziet līdz klintij un piekļauvēt. Sezama nebūs mājās. Atmiņas brien okeānu dziļi zem ūdens, tur zem ūdens tonnām pilnīgā tumsā. Nelido nevienš sapnis. “Labdien”, nozīmē: “sveiki”. Vienīgi lūpas sasprēgā.

Dūšīgais. Es labāk iešu...

Šiza. Bezgalīga ir osta, kur pieved un pārkrauj labā un ļaunā konteinerus no kontinenta uz kontinentu. Līst sārmainie lieti. Es eju pa ostas teritoriju. Ceļamkrāni līkst uz sāniem – šeit nav kritienu, nav strauju kustību, šeit nav klejojošu kaķu, šeit nav cilvēku un nav gaismas. Visas troses vinčās ir saspringtas un rūšē. Eļļas plankumu varavīksnas debesīs. Ne smilšu grauds nav pakustējies tūkstošiem gadu. Apstājas rokas pulkstenis, apstājas pulss. Elpai nav nozīmes, jo te nav gaisa. Es eju caur noliktavas metāla sienu – tur stāv visi konteineri ar patiesībām un meliem. “Meli *in USA*”, “Meli *in China*”, “Patiesība *from Pakistan*”, “Nekas no Nekurienes”, “Esence no Dienvidjūrām”, “Liktenis no Okeāna”... Es nāku no Tērbatas ielas. Tur sen kopš beigušies visi meli, bet patiesības – lūdzu – visos iepakojumos. Nebūt nav svarīgi kas labs un kas ļauns. Visur spožas gaismas met prožektori un saules. “Paldies,” es saku un aizeju okeānā.

Kurpnieks. Pasaulē viss pa vecam. Austrālie ķermeņi alkst ieraudzīt īsto un vienīgo patiesību. Tā arī notiek. Pēc tam viņi brīnās, cik tā bezgaršīga un neaptaustāma... daži filozofi to laikā atskārtuši un pārstājuši filozofēt... kā vecais, labais Rablē... izsmalcinātākas dzīres neatceros pat sengrieķu vai romiešu laikos...

Dūšīgais. Mana patiesība būs pavisam cita – tā, kas aiz tumšās un tā kas aiz bezkrāsainās! Ir vēl viena. Es jūtu, ka tā tur būs... un esmu laimīgs...

Priekšsēdis. Kas tas par orgānu, zombij, ar kuru tu jūti?

Kurpnieks. Nemoki viņu. Viņš ir laimīgs. Tas ir stāvoklis, kura uztveršanai jutekļi nav nepieciešami, prāts vēl mazāk.

Dūšīgais. Jā esmu laimīgs, lai kā jūs mani nesauktu: par spēķa cūku, par bļodiņas drāzēju, nu, kaut vai: “mudaks-zābaks-tev-rīklē”... Ak, es patiesi labprāt atkal ieēstu kādu zābaku... (Kurpniekam.) Vai drīkst?

Kurpnieks. Tu taču atkal aizrīsies.

Dūšīgais. Un lai! Es aizrīšos ar prieku un pateicību! Un kaut arī mana mirdzošā lilija nekad neizplauks... Toties esmu pravietis... Mani neviens nemīlēs un vainos visās nelaimēs. Visubeidzot mani nolādēs. Tomēr es esmu laimīgs. Dīvaina sajūta... It kā man būtu vēl divas plaušas!... Dod man zābaku! Dod!

Kurpnieks. Nem kaut visus. Patiesībā, es tos nagloju sava prieka pēc, nevis tāpēc, ka tam būtu kāda jēga. Vienkārši man patīk iedegt naglas...

Saturns (Mēnesim). Kraties nu lejā, tu paspēlēji! Viņu tagad vairs krustā nesītīs, visi beigti!

Mēness. Lai viņi – tie beigtie – nomierinās... Tad tu dabūsi savu šautriņu mērķi, lielā biete! Bē, Lielā, bē, Biete!

Saturns. Ko tu man uzbrauc? Kā bija saderēts, tā ir. Tu pagrūdi, tev jāmaksā! A, ko, teiksi – nē!?

Mēness. Dabūsi. Es teicu.

Saturns. Nu forši! Es, laikam, vienreiz nevarēšu vinnēt!?

Mēness. Atšujies! Vinnēji, jā? Tad tagad atšujies!

Saturns. Nu gan tu spīdi, kā lāča olas...

Mēness. Jā, es spīdu. Labāk paskaties – puķe plaukst! Neko sev – baltumiņš! Tas darbojas labāk nekā sērskābe... Un smaka kā no trīssimt tonnām iepuvušu sesku!

Saturns. Es redzu! Pilnīgi *besā*! Rumpīši sāk izšķīst...

Mēness. Es gribu tādu puķi!...

(Lejā Mēness staru kūlī Pampersa galvai pa muti izdīdzis lilijas kāts ar deviņiem milzīgiem ziedu pumpuriem, kas tieši šobrīd sāk plaukt. Veras milzīgi balti ziedi, ap kuriem virmo indīgi elektrozili oreoli. Liekas it kā lītu skābe, jo Pampersa galva zem stublāja šūmo un kūst. Līdzīgi staipīgā masā pārvēršas arī Profmena ķermenis. Starojums pamazām izplatās un apņem kūtiņu.)

Dūšīgais. Jūtat! Baltā lilija plaukst!

Šiza. Jūtu, ka spiež elpu ciet!... Kas tur notiek!?

Kurpnieks. Cauri ir mūsu spēlītes. Attā, Šiza. Tu man patiki.

Šiza. Tu man arī. Bet kas tur notiek?

Dūšīgais (iet ārā.) Ceļš uz jauno patiesību ir vaļā!

Priekšsēdis. Es sāku redzēt bez acīm!

Kurpnieks. Priecājies, kamēr vari! Mums drīz jāšķiras!

Priekšsēdis. Kas tu esi, ja visu zini? Ja jau mums tiešām jāšķiras, tad uz atvadām vari pateikt.

Kurpnieks. Tur nav nekā slēpjama. Es vienkārši esmu tāds trešās šķiras sargeņģelis, tāpēc arī nosūtīts uz veļu pasaules sesto stāvu. Kā pie mums eņģeļiem to sauc: uz Tuneli Numur Seši. Neko īpašu nosargāt es nespēju. Kā jau teicu: iededzu naglas!...

(Dūšīgais ārpus kūtiņas iet uz mirdzošās lilijas pusi. Ejot viņš izkusīs pusceļā.)

Dūšīgais. Mana mirdzošā lilija! Nu redzi, kāda tu esi! Tu esi patiesībā... tā tad es nemaz neesmu tāds maniaks, kā domāju. Velti es uztraucos! Ko nu tagad! Tagad es tevi redzu! Tagad es pie tevis eju!... Mīlestība... Līgavas tērps, balts jo balts... Cik salda smarža. Gluži kā zābaks... kā divi zābaki... kā trīs zābaki... (Sakūst.)

Metrs. Beidzot būs miers. Nu man atkal ir silti, silti... Pieminekļis laikam no vara kalts... labi kūst... uh, kas par gariņu, uh, kas par slotiņu!...

(Priekšsēdis un Šiza nāk uz priekšu viens otru balstīdami. Garām drāžas spokainais ekspresis. Gaismas vijas un jaucas.)

Priekšsēdis. Uzdiedi kādu no savām stulbajām dziesmiņām.

Šiza. Okei, klausies! Pavasarī ledi kūst, visi kaķi traki kļūst, mutē puķes sāk jau ziedēt, noiet ekspresis no sliedēm!

(Ekspresis noskrien no sliedēm. No tā izsviests pa gaisu lido Mesija svētku tērpā.)

Mesija. Es jau lidoju šurp! Bravo visiem! Izrāde ir cauri!

(Augšā spožās gaismās stāv Mēness līgavas tērpā un blakus Saturns kā līgavainis. Apkārtne izmainās, kļūst krāsām bagāta un formās pievilcīgāka, nekā iepriekš.)

Mesija. Ceru mūsu nelielais priekšnesums iepriecināja mūsu dārgos jaunlaulātos! Patiesi nelielais, jo kas gan ir pāris stundu visas Saules sistēmas mērogos... ievērojāt, es neteicu Galaktikas mērogos, vai teiksim, Visuma bezgalībā... protiet novērtēt manu pieticību!... Bet lai nu kā ar tiem mērogiem – sveiksim mūsu jauno pāri! Sveiki, Mēnes! Sveiki, Saturn! Kā jums patika mūsu civilizācijas izrādīte?

Mēness. Super! Jo vairāk liķu, jo man labāk patīk!

Saturns. Sevišķi man patika runājošā galva!

Mesija. Tāds sākums. Taču no sirds! Aparatūru šā efekta radīšanai mums par nieka 200 miljoniem piegādāja tieši no Holivudas.

Mēness. Vēl bija *kruta*, kad liķi sāka izplūst pa zemi!

Saturns. Bet šautriņu mešanai pieminekli tu man tā arī neuznesi!

Metrs. Ja vajag, es iešu līdz! Būšu priecīgs izpalīdzēt!

Mēness. Jūs visi esat forši! Ieskaitot Saturnu, kaut arī viņš vēl nesaprot, ka ar mani derēt nevar – es vienmēr piečakarēšu!

Profmens. Mēs centāties, kā spējām! Lai jums laimīgs mūžs!

Pamperss. Man tikai kakls pēc šitā drusku stīvs... Daudz laimes, jaunie! Daudz laimes!

Saturns. Es tikai nesapratu: kas tur bija ar to Jauno Maizi!

Mesija. Lūdzu, ievest Jauno Maizi, kuru cepuši pa daļai Eiropā, pa daļai Āzijā, un pēc kuras ēšanas nekad nav jāmazgā rokas! Arī tā ir mūsu dāvana no visas civilizācijas!

(Renesanse ieved lielus ratus ar krāšņu Maizi.)

Dūšīgais. Vai es esmu spējīgs pasniegt mirdzošo liliju līgavai?

Priekšsēdis. Tas tev pat obligāti jādara! Dodies, nodod sveicienus no mums visiem. Saki, ka mēs gan zinām, ka romantikas laiki pagājuši un iemīlējušies ļaudis vairāk pēta televizoru, nekā skatās mēnesī, ka mēs pēdējā laikā varbūt patiesi neesam pievērsuši Lunai nekādu uzmanību... tas ir nepietiekošu uzmanību... Taču vienalga, mums kaut kā sāpīgi pietrūks un tikai pēc laika to sāksim saprast... Laimīgi!...

(Dūšīgais nes liliju zaru Mēnesim.)

Dūšīgais. Mīļā Mēness, es saku mīļā – tagad izrāde ir beigusies un visi mēs atkal drīkstam būt gan vīrieši, gan sievietes, kas patiesi arī esam... Tu esi mana māsa Luna. Es tevi bieži esmu vērojis no tālienes... Un patiesībā nezinu, kā tagad būs... tu aiziesi pie Saturna... Mūsu civilizācija velti raudzīsies tukšajās debesīs... Bet piedod, piedod! Es patiesi visu saprotu, visu saprotu! Tev, māsa Luna, jābūt brīvai, un... un tas ir viss! Mēs negribam tevi aizkavēt... mēs vienalga zināsim, ka tu kaut kur esi. Tas ir, nevis kaut kur, bet pie Saturna. Tu viņu mīli! Tas ir labi! Mēs jūs abus mīlam! (Sniedz mirdzošo liliju.) Lūdzu!

Mēness. Viss kārtībā, vecais! Vairāk bļodu nedrāz... Lai man vienai ir tādas puķes!

Mesija. Ardieu, Mēness, ardievu Saturn! Kad tiksimies, izstāstīsiet, kā būs gājis!

Saturns. Kā būs gājis? Nebaidies, viss būs kulē! Man ir mans medus Mēnesis un mēs tagad mīlēsimies, ka bail!

Mēness. Man toties ir vesels medus Saturns, un tas ir vēl baisāk! (Abi aiziet sfērās.)

Šiza. Gaišāks un gaišāks – drīz neko vairs nevarēs redzēt! Un viscaur nolādēti MELI! Es tomēr ticēju, ka tas notiek pa ĪSTAM...

Profmens un Pamperss (dejo valsi un runā korī). Ardieu, ardievu, mēs dejosim uz jūsu veselību! Ardieu, ardievu, mēs dejosim!...

Šiza. Ejiet, izcērtiet savus kautķermeņus! (Kamēr citi atvadās, viņa viena pati aiziet sānis.)

Mesija (rosās pa visu). Kur palicis Kurpnieks? Vai kāds neredzēja Kurpnieku?

Priekšsēdis. Viņš aizgāja jau pašā sākumā. Uz vilcienu. (Tumsa. Garām aiztrauc spokainais ekspresis.)

Informatores balss. Sakarā ar nebeidzamiem svētkiem visā civilizācijā, ekspresis uz Tuneli Numur Seši no šīs dienas aties divreiz biežāk. Sekojiet sarakstam! Un ēdiet Jauno maizi, pēc kuras nav jāmazgā rokas!

Beigas.

26.03.2000